

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 26.04.2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Наставак главног претреса у кривичном предмету КП.бр.5/03 по оптужници Окружног јавног тужиоца-Специјалног тужиоца КТС.бр.2/03 од 21.08.2003. године која је прецизирана усмено на главним претресима дана 23.03.2007. и 23.04.2007. године.

Веће је у истом саставу.

Главни претрес је у наставку и јаван.

Констатујем да су на главни претрес приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић-лично, пуномоћници породице оштећеног др Зорана Ђинђића адвокати Рајко Даниловић и Катарина Костић по заменичком пуномоћју адв. Срђе Поповића, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божа Приловић-нико а уредно обавештен о дану и часу наставка главног претреса,

окривљени Милорад Улемек- лично са браниоцем адв. Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом који су истовремено и браниоци окр. Милоша Симовића коме се суди у одсуству,

браниоци окривљеног Владимира Милисављевића адвокати Драгољуб Ђорђевић и Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Констатиновића адв. Оливера Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адв. Александар Зарић, окр. Душан Крсмановић са браниоцима адвокатима Вељком Делибашићем и Милованом Комненићем, окр. Саша Пејаковић и окр. Жељко Тојага са браниоцима адвокатима Гораном Петронијевићем и Крстом Боботом, окр. Бранислав Безаревић са браниоцем Жељком Грбовићем.

Нисам прозвала браниоца окр. Душана Крсмановића адвоката Марка Вукшу.

Настављамо главни претрес изношењем завршних речи које се могу јавно емитовати јер су браниоци свих оптужених који се налазе на оптужници дали сагласност да се њихова завршна реч може емитовати и о томе је донето решење Председника Врховног суда Србије.

Дајем реч браниоцима окр. Владимира Милисављевића. Ко ће први говорити? Бранилац адвокат Александар Поповић. Изволите.

Адв. Александар Поповић: Поштована председнице већа, поштовано веће, поштовани колега тужиоче и пуномоћници оштећених, поштоване колеге, пре него што кренем са завршном речју желим да кажем да одбрана окривљеног Милисављевића пре свега у потпуности је сагласна са свим оним што су рекле уважене колеге пре нас. Желим пре свега да кажем да све оно што је до сада изнето по мишљењу одбране окривљеног Милисављевића у потпуности стоји. Ми ћемо се трудити да у нашој завршној речи што мање се понављамо. Извињавамо се унапред ако буде неких мањих понављања и надамо се да ћете то уважити. Пре свега морам истаћи да је оптужницом Специјалног тужилаштва 2/03 од 21. 08.2003. године која је прецизирана 23. марта 2007. године нашем брањенику Владимиру Милисављевићу стављено на терет извршење најтежих, може се рећи, кривичних дела. Кривично дело убиство највиших државних органа из чл. 122 у стицају са крив. делом тероризма , све у вези чл. 24 помагањем, као и крив. дело покушаја убиства у вези чл. 19 и то на тај начин што је окривљени Владимир Милисављевић аутомобилом марке «Пасат» са затамњеним стаклима, регистарског броја Панчево 469-88 довезао на лице места Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Констатиновића критичног дана и чекао их испред зграде у улици Адмирала Гепрата број 14 па их након атентата одвезао са лица места. Ово је оно што се налази у оптужници. Ово је конструкција која се налази у оптужници . Због чега конструкција? То ћу се потрудити да објасним у свом наредном излагању. Пре свега, након више од 4 године колико траје овај судски поступак, након више од стотину саслушаних сведока , након огромног броја материјалних доказа који су изведени, саслушаних очевидаца, сведока сарадника, сматрамо да нити једно од кривичних дела која се нашем брањенику ставља на терет, није доказано. Не постоји нити једна одлучна чињеница која је утврђена на несумњив начин и на основу које би се окривљени Милисављевић могао огласити кривим. Пре него што почнем са детаљнијом анализом свих доказа који се пре свега тичу нашег брањеника окр. Милисављевића али и других који су оптужени у овом поступку обзиром да сматрам да их у великом броју случајева не можемо раздвајати, желим да се осврнем на околности у којима и под којима је настала ова и оваква оптужница Специјалног тужилаштва а

посебно ћу се осврнути на услове у којима је одбрана морала да докаже невиност својих брањеника. Кажем да је одбрана морала да докаже невиност својих брањеника не случајно, јер је то у потпуности у супротности са Закоником о кривичном поступку и са свим модерним цивилизацијским тековинама. О чему се наиме ради? Највећи разлог за овакав положај свих окривљених у овом поступку и незапамћена медијска, политичка, полицијска и свака друга врста сатанизације која је отпочела два сата након извршеног атентата на покојног премијера др Зорана Ђинђића. Управо чињеница, да је то, то можемо рећи након овог поступка, непозната група аутора који су чинили неки од припадника полицијске и политичке врхушке Србије у року од 120 минута, у 120 минута од извршења једног од најтежих кривичних дела у новијој историји Србије објавила потерницу на којој су наведена имена и презимена свих лица која су наручила, организовала и извршила атентат на премијера др Зорана Ђинђића. Управо је то поштовано веће, почетак свих сумњи, недоумица, подметања и свега онога што ће се касније у великом броју наћи у току овога поступка. Пре свега желим да истакнем да одбрана окривљеног Милисављевића у потпуности подржава све напоре државних органа да се учиниоци кривичних дела приведу правди и казне по закону ма ко били и ма где се налазили. Сматрам да смо то показали и доказали у току досадашњег поступка па посебно истичем да сматрамо да је убиство премијера др Зорана Ђинђића био велики губитак не само за породицу Ђинђић него и за Србију свеукупно и да је то вероватно велика кочница на путу напретка ка европским стандардима и интеграцијама. Али поштовано веће, ми овде не можемо судити последицама већ индивидуално одређеним лицима на основу доказа који су утврђени у законом за то предвиђеном поступку. Већ код ове констатације долазимо до првог проблема са којим се суочавамо. Већ у индивидуализацији сваког од окривљених која је први пут учињена, поновићу још једном, 120 минута након убиства др Зорана Ђинђића на већ поменутој потерници појављују се лични подаци лица која су осумњичена да су ово кривично дело извршила и уз њих њихови надимци. Какви су то надимци? То су надимци који би требало да звуче што омраженије, што одбојније. Трбали би изазвати гађење јавног мњења и што пре и у највећој могућој мери. На овај начин смо добили Шиптара, иако нико никада тако није ословио Душана Спасојевића. На овај начин смо добили и Будалу иако нико никада није тако ословио Владимира Милисављевића. Убрзо се сазнаје прави разлог ове манипулације. Непосредно након атентата уведено је ванредно стање у Србији, иако то није било у складу са тадашњим Уставом. Многи из врха тадашње власти покушали су да уђу и увођење ванредног стања покушали су да оправдају јединим начином на који се држава може обрачунати са организованим криминалом. У најкраћем року ће се испоставити да је то био параван за репресију невиђених размера и

вероватно праће нечије савести. Акцијом «Сабља» која је отпочела паралелно са проглашењем ванредног стања, Србија која је ионако била озбиљно пољуљана смрћу премијера враћена је на тај начин у средњи век, у доба инквизиције у доба пре «хабеус корпус акта». Наступило је политичко и полицијско насиље, тотално волунтаризам, погажена су сва људска права и све то на челу са крсташима који су ослобађали ову земљу од организованог криминала иако ћемо касније сазнати да су многи од њих били најбољи пријатељи, послодавци, надређени, подређени, другови и ко зна шта још са истим тим називи «припадницима организованог криминала». Др Зоран Ђинђић убијен је 12. марта 2003. године око 12.30 часова испред улаза број 5 у зграду Владе Републике Србије пред десет очевидаца, у самом дворишту Владе, једног очевица у згради Владе и једног очевица који је видео наводне атентаторе. Све је личило на врло једноставан случај, случај који ће машинерија коју финансира шест милиона пореских обвезника ове државе, перфектно одрадити у преткривичном поступку и на тај начин омогућити судској власти да без већих проблема донесе пресуду која ће бити пре свега правична и на закону заснована. Испоставиће се да је то све била велика заблуда. После месеци ислеђивања, пребијања, извођења, нуђења, обећања разноразних привилегија и статуса настала је званично оптужница Специјалног тужилаштва под бројем КТ.С:2/03 од 21. августа 2003. године. Став одбране окривљеног Милисављевића да је ова оптужница настала 120 минута након убиства покојног премијера др Зорана Ђинђића, у тренутку када није постојао нити један доказ против лица која су означена као организатори, наручиоци, извршиоци атентата. Ову чињеницу чућемо у току поступка који је овде спроведен, пред овим већем, на овом главном претресу, пошто је на тај начин постављена, било је потребно наћи доказе који ће их поткрепити. Од тог тренутка, Законик о кривичном поступку је постао више сметња него оруђе за рад. Због начина на који је настала, оптужница је неодржива. Да бисмо могли да говоримо о било ком убиству, па тако и о убиству покојног премијера др Зорана Ђинђића, морамо споменути и питање мотива. У току овог поступка нити једном реченицом а камоли доказом није се могао назрети мотив који би Владимир Милисављевић могао имати да учествује у једном тако тешком кривичном делу. У завршној речи тужиоца назире се да је могући мотив убиства покојног премијера страх који је владао пре свега код Душана Спасојевића а онда вероватно, претпостављам обзиром да је Владимира Милисављевића представио као члана његове криминалне групе и код Владимира Милисављевића да ће бити ухапшен. Који је то страх? Оправдано се поставља питање који је интензитет тог страха? Чега то неко треба да се плаши да би извршио тако тешко кривично дело. Немојмо заборавити, није овде убијен било ко. Није ово био атентат на неког чиновника државног, не. Овде је у питању премијер Републике Србије покојни др Зоран Ђинђић. Какав је

то страх? Поставља се оправдано питање , па да ли је др Зоран Ђинђић хапсио? Поставља се оправдано питање да ли је нешто заустављено од процеса везаних за хапшење припадника организованог криминала након његовог убиства? Одговори су свуда не. Др Зоран Ђинђић није хапшен. Ништа није заустављено везано за хапшење припадника организованог криминала. Организовано је Посебно одељење Окружног суда у Београду за борбу против организованог криминала. Специјални тужилац за борбу против организованог криминала и Специјално тужилаштво наставили су несметано свој рад. Хапшени су сви припадници организованог криминала. О чему се онда ту ради? Какав је то страх? Па, да ли ико може да помисли да ће убиством премијера зауставити своје хапшење? Да ли ико може да помисли да убиство премијера неће призвати хапшење? Неће против себе покренути све могуће државне институције? Све људе у овој држави. Ко би могао да заштити било кога ко је покушао да убије премијера? Не ове , него вероватно било које државе. Поштовано веће, сматрам да ово не само да нема упоришта у доказима и чињеницама већ да је ово потпуно неживотно. Пре свега бих хтео да кажем да у том тренутку, када је земунски клан , тако назван по потреби, на челу са Душаном Спасојевићем, био идеалан , сви су они биле идеалне особе да би се кривица на њих свалила. Касније ће се потрудити да многи од њих не могу ни да се бране против те кривице која је на њих сваљена. Такође се покушава заборавити да је непосредно пред атентат покојног премијера, покојни премијер по први пут у својој политичкој каријери поставио питање решавања Косова. И то га је поставио, подсетићу вас, на један врло неуобичајен и врло по мени, неочекиван начин. Подсетићу вас такође на коментар покојног премијера након последњег боравка у Немачкој, чули смо, пренет нам је тај коментар овде на овом главном претресу, рекао је : Жалио се да се обезбеђење и пажња које су му поклањани нису били на нивоу премијера једне државе и да се то први пут дешава. Био је у посети Немачкој. Само ћу подсетити да је Институт Висбаден такође у Немачкој. Поштовано веће, Владимир Милисављевић нема мотив да учествује у атентату и убиству на премијера др Зорана Ђинђића. Владимир Милисављевић нема мотив да изврши политичко убиство, он нема никакву резервну политичку опцију. Инсинуација да је премијера једне државе убила улица доживљавам као неозбиљну и не желим уопште да коментаришем. Пре свега бих волео и да разјаснимо конструкцију «Земунски клан». На основу доказа спроведених на главном претресу, ту пре свега мислим на саслушање сведока Брацановића који је у свом исказу рекао , цитирам: «Људи из Седме управе су почели да слушају и установили да се ради о Сурчинском клану, да је вођа Љубиша Буха-Чуме а да је десна рука Душан Спасојевић. « Обзиром да је Љубиша Буха Чуме добио статус сведока сарадника, појам Сурчинског клана је морао нестати. И нестао је. Сада

ћу пре свега покушати да укажем на нелогичности које су постојале у току овог поступка а поготову на нелогичности које су везане за оптужницу Специјалног тужилаштва. Пре свега, истакао бих да је девет људи из пратње личног обезбеђења премијера Ђинђића чуло три хица. Постављам питање, да ли је могуће да је девет људи буде под стресом, како је то навео тужилац и да се тај стрес код свих девет манифестује на тај начин што чују пуцње који не постоје и виде поготке којих нема. Ако бисмо то тако поставили, онда је реч о епидемији стреса, са врло карактеристичним симптомима и поштовано веће, то није цинизам, то је конструкција тужилаштва. Поновићу само имена свих сведока који су чули три хица. Веруовић, Јелић, Настић, Бабић, Ђурић, Лалић, Дробњак, Пурић и Гордана Живковић, станар околне зграде. Ово је један од највећих куриозитета ове оптужнице. Ово је оптужница у којој сви непосредни очевици догађаја говоре другачије, него што је то у оптужници наведено. Сви до једнога, а има их десет. Још једна чињеница посебно завређује пажњу. Сведоци Копривица Данило, шеф обезбеђења зграде Владе, Трајковић Зоран-полицајац који је радио на улазу број 5 зграде Владе, Мирослав Гарић-полицајац који је радио на спољашњем обезбеђењу зграде Владе тврде да је прва информација везано за правац из кога је испаљен хитац била зграда у улици Немањиној бр. 9. Сматрамо да овој информацији никада није поклоњено довољно пажње, те сматрамо да је судко веће олако прешло преко исказа сведока Саше Симића чији исказ недвосмислено указује на чињеницу да метак који је погодио покојног премијера др Зорана Ђинђића није могао доћи из правца како је то у оптужници наведено улица Адмирала Гепрата бр. 14, канцеларија бр.55. Такође не знам коме је у интересу тврдња да се увиђај на лицу места и трагови који су том приликом прикупљени урађени одлично. Више је него очигледно из спроведених доказа на главном претресу да је флуктоација људи на том улазу број 5 у зграду Владе била таква, да нити један доказ који је фиксиран и том приликом прикупљен, не може се узети као веродостојан. Материјални доказ, а то је и Радио телевизија «Б 92» и њен снимак од 12.03.2003. године. Имали смо прилику да га видимо приликом давања завршне речи уваженог колеге адвоката Слободана Миливојевића. Морам истакнути да нисмо у току овог поступка могли да утврдимо ко је од кошуљица пројектила и делова пројектила пронађених на лицу места испред улаза број 5 кореспондира са телом покојног премијера Ђинђића а која са телом тешко повређеног Веруовића. Такође нисмо успели да утврдимо чија се крв налази на жардињери лево гледано из дворишта према улазу број 5 а коме припадају локве крви које се налазе унутар зграде Владе, на степеницама и(00:19). Разлог због кога овог не знамо је по изјави сведока то што су се трагови крви узорковани са лица места убуђали. Трагови крви су се убуђали и нису подесни за вештачење. У казивању истих сведока,

није им познато да су се трагови крви убуђали и у неким другим предметима. Па, је ли могуће да је уништавање свих тих доказа плод алкавости, неажурности? Чегга већ? Ја у то искрено сумњам и не верујем. Приликом саслушања криминалистичких техничара који су вршили увиђај у канцеларији бр. 55 која се налази у згради у улици Адмирала Гепрата бр. 14 и то Бојана Стојковића који је сачинио скицу просторије бр. 55 и Милисава Ђорђевића који је фотографисао исту канцеларију, сазнали смо да се скица и фотографије наведене просторије морају безусловно и у потпуности поклапати у свим детаљима. Неспорно је утврђено на главном претресу да се скица и фотографије не поклапају до те мере да немају везе једно са другим. Пазите, ја говорим овде у канцеларији број 55, то је наводно место са кога је испаљен хитац који је убио премијера Ћинђића. Ја не говорим овде о некој соби, магацину, ја говорим овде о канцеларији број 55. Говорим о прикупљању круцијалних доказа који би требали да потврде теорију тужилаштва да је тај хитац испаљен из те канцеларије и да је он управо убио покојног премијера. Шта рећи за господина Ниомановића? Тадашњи начелник Одељења криминалистичке технике МУП-а Београд појављује се на сведочењу пред овим већем на главном претресу и изјављује: да је документацију правио накнадно, односно да су покривали документацијом већ извршене радње па је са тог разлога дошло до грешке у датумима на одређеној документацији односно криминалистичко-техничким записницима и налазима. Када Министарство унутрашњих послова ради овакве радње, онда се не ради о покривању већ о прикривању одређених доказа. Страшно је поверовати да се појавио начелник једног одељења Министарства унутрашњих послова Србије пред овим веће и изјавио овако нешто. Али ето, и то нам се десило у току овог поступка. Што се тиче медицинско-балистичког вештачења извршеног од стране вештака судске медицине проф. Дуњића и вештака балистичара Куњадића сматрам да, уз сво поштовање ове двојице стручњака, њихов налаз и мишљење не завређују детаљнију анализу. Положај тела покојног премијера др Зорана Ћинђића установљен је тако што је тело покојног премијера постављано у све могуће положаје не би ли се добио положај који одговара могућности да га је хитац погодио из правца канцеларије број 55 зграде у улици Адмирала Гепрата број 14. Такав положај је нађен, али је то положај који по мом мишљењу вређа интелигенцију и суда и нас учесника у поступку. Овај налаз је последица оптужнице која је написана пре него што су прикупљени докази. Оваквим вештачењем добили смо налаз који је по нашем мишљењу произвољан и урађен по задатку. Вештак балистичар је селективно тумачио трагове који су констатовани на лицу места па је тако траг број 14 који се нипошто не може објаснити у представљеној верзији догађаја, објашњен као непостојећи. Прецизније, вештак Куњадић је рекао да он ту ништа не види. Наравно, вештак

Куњадић и Дуњић никада нису били на лицу места, а детаљно објашњење на који начин и из којих разлога је тај траг обележен који нам је опет овде, на овом главном претресу и пред овим већем казивао сведок криминалистички техничар Стевановић, ове вештаке не занима. Морам подсетити да је свима нама добро познато да и у много мање важнијим случајевима и у судским поступцима уколико постоје нејасноће суд одређује комисијско вештачење које је у овом предмету више пута било предлагано од стране одбране Милисављевића и то поготову у судско медицинском смислу. Судско веће је одбијањем предлога за поновно комисијско односно тимско судско медицинско вештачење омогућило проверу навода вештака Дуњића који су у потпуној супротности са материјалним доказима и исказима сведока Трајковића а поготову сведока Симића. Сведок Симић је дао такав исказ који је у потпуности обесмислио налаз и мишљење вештака на овом главном претресу. Сматрам да се са правом одбрана Владимира Милисављевића пита чиме је вештак Дуњић заслужио да се њихов налаз и мишљење прихвата као аксион. Обзиром да је налаз и мишљење вештака Института у Висбадену пре свега непотпуно балистичко вештачење јер подсећам, да су сами вештаци из Института у Висбадену који су саслушавани путем видео линка изјавили да су много уже специјализовани него ли је балистичар у појмовном значењу у нашем језику и науци, те код чињенице да је оно у највећој мери засновано на налазу и мишљењу вештака Дуњића и Куњадића о којем сам се већ изјашњавао, са тог разлога га нећу детаљније објашњавати. Поштовано веће, Владимиру Милисављевићу се на терет ставља да је возило марке «Пасат» сиве боје, панчевачких регистарских таблица довезао 12.3.2003. године окривљене Јовановића, Симовића и Константиновића испред зграде Владе на место које му је претходно чувао окр. Јуришић и након извршеног атентата их довезао са лица места. Обзиром да не постоји нити један материјални доказ за овакве тврдње, тужилац то покушава доказати исказима, пре свега сведока сарадника. Када говоримо о сведоцима сарадницима почећу са Миладином Сувајцићем који тај статус добија на потпуно незаконит начин, међутим, о томе ће више говорити колега Ђорђевић, ја се сад у то нећу упуштати. Ја хоћу да апострофирам следеће: Карактерне особине некога човека су такве какве јесу па био он сведок сарадник или не. Морам вам рећи да је статус сведока сарадника, а ту мислим на Миладина Сувајцића добио човек који по сопственом признању се бавио подметањима и лажима. Ја ћу то схватити као његову карактерну особину. Мислим да ћемо сви то схватити као његову карактерну особину. У свом исказу он наводи да је свом пријатељу подметнуо један килограм хероина како би овај био ухапшен. Сада ми требамо таквом сведоку да поклонимо веру. Такав сведок треба да буде валидан доказ на којем ће ово судско веће заснивати своју пресуду. Ова карактерна особина сведока објашњава

због чега је он видео и чуо оно што се не може поткрепити нити једним другим доказом. Због тога он наводи да је ишао наводно са Милисављевићем да купи аутомобил марке «Пасат» у неко село у околини Панчева, да је он био задужен да пошто је добар возач пребаци наведена лица Пасатом на сигурно. У истом исказу наводи да је та иста група хтела да убије Владимира Милисављевића одмах након извршеног атентата јер је био скроз нестабилан. Ми сад, на основу изјаве овога сведока који има такве карактерне особине какве има, па био сведок сарадник или не, постављамо питање прво да ли би ко било шта поверио нестабилној личности коју планира да убије у наредних неколико дана. Ако тумачимо страх Сувајџића од Спасојевића и начин на који је описао Спасојевића онда је Милисављевић мртав човек који хода. Е таквом човеку се поверава да са места злочина извезе починиоце ни мање ни више него атентата на премијера Србије. Све нам ово сведок Сувајџић изјављује стално наводећи да се код њега појављује неки огроман страх од Спасојевића који не траје до атентата који наставља се чак и после атентата. Човек је уплашен све време и онда нам то такође појашњава и сведок сарадник Вукојевић Зоран који каже: ово је мој део, о том страху Миладина Сувајџића и тога колико је био уплашен сведок Вукојевић каже: Душан Спасојевић га је крстио, кум Луковић му је крстио дете, а код њега смо ишли на славу у Нови Сад. Ето поштовано веће о каквом се страху ради. Размишљао сам после овога и ја можда да позovem свог кума да му кажем да га се плашим. Када говорим већ о сведоцима сарадницима не могу да не поменем Дејана Миленковића иако ће се на то опет много више осврнути колега Ђорђевић, пре свега из следећег разлога: Ја, поштовано веће, имам утисак да је сведок Дејан Миленковић играо фудбалску утакмицу на овом главном претресу. Сада ћу вам објаснити због чега. Обзиром да није био довољно квалификован да крене од самог старта ушао је у другом полувремену као замена а да ли је задовољио тренера, то ћемо тек видети. Извињавам се унапред на овој метафори али мени то све тако изгледа. Ако је Дејан Миленковић играо утакмицу онда је сведок сарадник Сувајџић био помоћ поред терена која је утрчавала на терен у сваком тренутку када је неком требало нешто припомоћи. Мислим да не треба детаљније да појашњавам све то а насведоке Буху и Вукојевић Зорана ја нећу се детаљније освртати обзиром да сматрам да они немају никаквих непосредних сазнања везаних за извршење овог кривичног дела. Вратићу се на Владимира Милисављевића и аутомобил марке «Пасат» сиве боје. Сведок Иван Поповић, који је саслушан пред овим већем на овом главном претресу, који је био радник на паркингу испред зграде у улици Адмирала Гепрата бр. 14 дана 10., 11. и 12. марта 2003. године изјавио је на главном претресу, цитирам: «Видео сам тај црни затамњени ауто као мртвачки, ауто је био црн цео, сва стакла су била затамњена. Ту је изашао један човек и дао ми је 100 динара да не пишем ништа пошто сам ја тада радио

у паркинг сервису у тој улици. Био је обучен и плави скафандер са жутим оковратником. « Даље одговара: «Ја то возило нисам приметио 10. и 11. марта да се паркира.» Исто тако је изјавио да се не сећа да је приметио било које лице да долази да обезбеђује место за паркирање било ког возила односно да неко чува то место да би се неко возило паркирало баш на том месту, у циљу заузимања простора. Такође је изјавио да је његово радно време било од 07.00 сати ујутру до 14.00 часова поподне. На постављено питање сведок одговара да 10. и 11. марта обављајући свој посао у улици Адмирала Гепрата није приметио никога у истом или сличном комбинезону. Сведок је такође рекао да је тај аутомобил имао незгоду приликом одласка са тог паркинга и након тога истиче да је након атентата то или следеће вече ишао са полицијом у Паунову улицу да идентификује наведено возило и на питање одговара, цитирам:» Ми смо пре тога дошли да погледамо тај ауто и испоставило се да му је браник био ојачан и да је био ољуштен баш ту где сам рекао.» Сведок даље одговара, цитирам: «То возило је било марке «Волво» колико се ја сећам.» Сведок такође даље одговара, па на питање да ли се разуме у марке аутомобила одговара, цитирам: «Да, разумем се. Деведесет девет посто сам сигуран да је то тај аутомобил.» У спису ћемо даље наћи изјаву другог сведока који објашњава да је постојао и аутомобил марке «Пасат» на паркингу испред зграде у улици Адмирала Гепрата број 14 из кога му је неко блицнуо да се помери. Тај аутомобил по казивању тог сведока је био бензин зелене боје. На крају свега овога, ја долазим до закључка да ми овде малтене говоримо о филму «Сиви камион црвене боје». Имамо аутомобил марке «Пасат», који је сиве боје, која након тога постаје црна, па се затим прелама у бензин зелену. То су чињенице које су утврђене у току овог поступка. И као последње и наравно, а не и најмање битно, не могу да се не осврнем и осудим најоштрије шпекулацију коју је овде у својој завршној речи изнео заменик Специјалног тужиоца, а везано за инсинуацију да је сведок Кријешторац убијен због изјаве коју је дао поводом убиства Премијера др. Зорана Ђинђића, а у којој изјави се наводи да се исти сам јавио органима унутрашњих послова са обавештењем да је у улици Адмирала Гепрата 12.3. видео и препознао Владимира Милисављевића. Највећи интерес одбране Владимира Милисављевића је био да пред судским већем на главном претресу буде саслушан сведок Кријешторац. На тај начин би његова одбрана добила прилику да постави и велики број питања која се сама по себи намећу. Међутим, и на жалост на ова питања никада нећемо добити одговор. Посебно истичем да готово да не постоји сведок који је саслушаван у току истражног поступка који није свој исказ макар делимично променио и уподобио на главном претресу. А сви су дали идентично објашњење никада то нисам рекао истражном судији и не знам због чега се то налази у записнику. Све те изјаве које су узете у време трајања акције «Сабља» оптерећене су оним што та акција

са собом носи. Носирепресије, страха, непоштовања људских права. Уз сва подметања која смо били сведоци у току трајања овог поступка, одбрана Владимира Милисављевића изражава нескривену сумњу у исказ овог сведока и посебно истиче да је он у супротности са исказом Горана Нешковића сведока такође саслушаног пред овим већем, који је рекао да је највиши од тројице који су изашли из зграде у улици Адмирала Гепрата број 14, ушао у аутомобил марке «Пасат» на место возача. Битно је да заменик Специјалног тужиоца шпекулише око смрти сведока Кријешторца, али исто тако ништа не предузима поводом навода сведока сарадника о извршеним убиствима и починиоцима тих убистава. На основу свега тога ја могу само једно да закључим, а то је да ни тужилаштво не верује сведоцима сарадницима иако их је оно предложило за статус који су добили.

Председник већа: Хвала. За реч се јавља други бранилац Владимира Милисављевића адвокат Ђорђевић Драгољуб.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Председнице већа, судије, колега тужиче, пуномоћници оштећених, цењене колеге уважени браниоци, поштована публико, поштована јавности, окривљени, наша дубока импресионираност целим овим случајем када кажем наша мислим на целу јавност и јавно мњење, а не на своју лично, креће како је то већ истакао колега Поповић 120 минута након извршеног атентата на Премијера др. Зорана Ђинђића. Једина светла тачка за ове 4 године по нашем мишљењу јесте дозвола председнице Врховног суда и вас госпођо председавајућа, да се дозволи јавно снимање завршних речи, како тужилаштва, пуномоћника оштећених, тако и одбране. Први пут јавност добија могућност да се упозна и са другом страном медаље. Да размисли о свему ономе о чему је обавештавана претходне 4 године. Морам да кажем у систему и по принципу мајнд контрола. Контроле мозга, контроле разума, манипулацијамас. Без обзира на све ово, ја ћу морати да подсетим на једно основно људско право на почетку и да напоменем да се према окривљенима треба опходити са пристојношћу и уз пуно поштовање њихове личности. Не чуди нас да жута штампа о учесницима у поступку пише без уважавања и поштовања њихове личности, што је свакако противзаконито, али подиже тираж. Официјелни учесници у овом поступку би то морали поштовати јер се ради о принципу који је предвиђен у свим међународним конвенцијама када су у питању људска права оптужених идентифицираних лица која су имплементирана и у домаћем кривичном законодавству. Пре свега, када ово кажем, мислим на заменика Специјалног тужиоца који је у својој завршној речи сваки пут уместо Владимир Милисављевић изговарао Влада Будала. У том смислу бих молио да веће не акцептира овај део завршне речи заменика Специјалног тужиоца или ако то учини да тако

ословљавање окривљеног од стране тужиоца значи као противзаконито. Претпостављамо да се рачунало са одређеним ефектима на јавно мњење, али и на веће зато ово и истичем у нашој завршној речи. Да би моје потоње излагање имало уопште смисла, ја морам да кажем неколико речи и да се у једном одређеном мањем делу поновим у односу на оно што су рекле моје колеге. Атмосфера непосредно након убиства Премијера, предкривични поступак се одвија у атмосфери најгрубљег кршења људских права. Уводи се ванредно стање, креће операција «Сабља», укида се практично адвокатура, престају да важе основни принципи предвиђени ЗКП-ом, када су у питању права осумњичених и идентитираних особа. Према њима се спроводи слободно могу да кажем данас, тортура, исцрпљивање, уцене, претње. Покушава се да се дисциплина адвокатура, правосуђе и тужилаштво на најнепримернији начин од када се бавим овим послом, тројица наших колега адвоката су ухапшени, колега Миливојевић, Глигоријевић и Ђугумовић, само зато што су браниоци лица које је неко ставио на највише позиције оптужнице, на основу које се води овај поступак. Морам да кажем да је адвокатура и да подсетим тада реаговала веома бурно и оправдано уз подршку свих међународних асоцијација правника. Директна последица тога јесте да се ова тадашња власт у ствари привела памети и обуставила кривични поступак против наших колега. У то време, подсетићу да се хапси и поштени судија Окружног суда у Београду господин Живота Ђојинчевић кога ми који се бавимо овим послом дуго сви знамо као изузетно поштеног, који је после мукотрпног поступка ослобођен и заменик Окружног тужиоца Сарајлић. За време трајања овог процеса тужилац у овом предмету Милан Радовановић бива ухапшен и процесуиран. Умире. Његов колега Мараш се такође повлачи и одлази из тужилаштва где је провео готово цео свој радни век. Зашто? Сада је адвокат. Судија Кљајевић председник већа у овом предмету одлази и говори о страховитим притисцима које је трпео за време трајања поступка. Трпели смо и ми од њега морам да кажем. И он је данас адвокат. О каквим притисцима се ради можемо само да претпостављамо. А сада пред завршетак овог главног претреса одбрани се пребацује и за време трајања поступка и пред крај да опструира цео овај процес. Портпарол Посебног одељења Окружног суда даје изјаву за јавност да је претрес у завршној фази и то пре стављања доказних предлога одбране, а портпарол Специјалног тужилаштва изјаву да је завршна реч тужиоца већ написана и у завршној фази, што је нечувено. Одбрана ставља мноштво доказних предлога, као и пуномоћници оштећених, али готово сви предлози бивају одбијени. Када то повежем са чињеницама које сам напред навео сматрам да нам је лош почетак, а бојим се предвидиви крај. Сада кратко о оптужници. Оптужница у овој кривичној ствари је подигнута, а да истрага по нашем мишљењу није била окончана. Наравно, приговори на оптужницу су редом одбијени, а на главном

претресу уместо да се докази изводе како је то и предвиђено Законом о кривичном поступку, имамо истрагу, што је неуобичајено али изгледа код нас је постојало правило. Колико је одбрана вршила опструкцију најбоље се види из чињенице да када је одбрана предложила на самом почетку овог главног претреса раздвајање поступака у овом предмету ради бржег рада, тај предлог је био глат одбијен. Није био проверен, ваљда на надлежном месту, да би касније можда пола године после овог предлога када је то тужилац учинио, наравно поступак био раздвојен. Толико о опструкцији одбране у овом поступку. Има још низ детаља о којима нећу да говорим када је у питању та опструкција. О доказима. Материјални докази и трагови против нашег брањеника Владимира Милисављевића везано за дела која му се стављају на терет не стоје, како то рече колега Поповић. Једини докази које је тужилаштво понудило против њега јесу искази сведока сарадника Дејана Миленковића, Миладина Сувајцића и пок. Зорана Вукојевића као и оптужених Звездана Јовановића, Душана Крсмановића те сведока Кује Кријешторца о чему ће касније бити речи. Што се тиче сведока сарадника ја нећу анализирати шта је ко од њих рекао за нашег брањеника, али ћу овом приликом рећи свој став о томе, о сведоцима сарадницима мислим. На самом почетку главног претреса сам сведоке сараднике подсетићу вас назвао корумпираним под знацима навода, односно уцењеним сведоцима, од стране државе односно тужиоца. То сам тада и објаснио што ћу учинити и овом приликом односно појаснићу и допунићу. По нашем мишљењу нико од сведока сарадника није испуњавао законске услове у складу са одредбама члана 504-Д, до члана 504-И Законика о кривичном поступку, да би уопште добио овај статус. Вукојевић зато јер како је и сам изјавио пред већем каже човек да није члан злочиначког удружења. Ако није члан злочиначког удружења онда он и не може формално правно добити тај статус. Сувајцић и Миленковић због других кривичних поступака који се воде против њих и због кривичних дела која су наводно починили за која не би могли добити ублажавање казне или бити ослобођени од казне, а све у смислу одредбе члана 504-Д ЗКП-а. У чему је основни правно теоријски проблем, а потом и практични када је у питању добијање својства сведока сарадника. По нашем мишљењу у дуалитету института који су успостављени одлуком тужилаштва и суда да се до почетка главног претреса не одустане од кривичног гоњења против сведока сарадника, а све у директној супротности са императивном нормом предвиђеном у члану 504-3 став 2 ЗКП-а где је предвиђено да ће тужилац одустати од кривичног гоњења сведока сарадника најкасније до почетка главног претреса односно каже се прецизније до главног претреса, нема овог до почетка. Ја се веома добро сећам расправе на ту тему, пред овим већем, где је неко морам да кажем у већу, не могу сада да се сетим ко, али није ни битно констатовао да се ради о некаквој грешци. Каква таква грешка,

ако јесте она је у закону и није грешка него је закон и императивна законска норма. Уколико она није у реду, она мора бити промењена. Зна се у ком поступку. А забога људи ми смо професионалци. Нећемо тумачити закон онако како се то нама свиђа, и нећемо се држати закона ваљда као пијан плота како је Броз говорио у своје време. Ако ћемо то да примењујемо, онда збогом правној сигурности, збогом памети. Мислим на ову експертску правничку памет. Сви се ми бавимо истим послом. То се овом приликом морам да кажем није десило да је тужилац одустао од кривичног прогона против сведока сарадника, па је морам рећи сведок сарадник у том смислу и окривљени и сведок, без обзира што је ово веће њима дало својим решењем донело одлуку да су сведоци сарадници, они су истовремено и окривљени јер тужилац одустаје од кривичног прогона против њих, тек марта месеца 2007. године када се малтене, не малтене, него када је дошло до окончања овог главног претреса. Тај дуалитет изазива крајњу сумњу у цео поступак и уопште у улогу сведока сарадника и смисао целог института сведока сарадника који је хтео законодавац да да овом институту. Ми смо овај институт извргли руглу. Веће је наравно поступало у складу са морам да кажем такозваним ставом Врховног суда. Е, морам да вас подсетим да Врховни суд није овлашћен да мења закон. Врховни суд је овлашћен да примењује закон као највиша правосудна инстанца. Забога, људи законе мења Скупштина. Али ми то називамо ставом. Па знате шта, нећу се чудити ако то називамо ставом, када имамо ситуацију да министри у нашој Влади полемишу о правноснажним судским пресудама. Где је онда подела власти на судску, извршну и тако даље и тако даље. Ако је то тако, са највишег места онда ме не чуди зашто се и Врховни суд понаша овако како се понаша у односу на ово питање. Морам да кажем даље да теоријски елаборирам до краја цео овај проблем, ако је окривљени сведок сарадник и даље он може да се брани ћутањем, да даје своју одбрану, која може бити истинита, има право и да лаже. Као сведок је дужан да говори истину и ништа не сме да прећути од онога што му је познато, с тим што ако је сведок сарадник дужан је да говори о ономе што би или њега или члана његове ближе фамилије изложило кривичном гоњењу, знатној материјалној штети, срамоти и тако даље. Другим речима, овај дуалитет га доводи у положај уцењеног или корумпираног сведока. Опште познато је да су сви они лица са одређеном криминалном историјом. Дакле, људи ван закона. Тешко ће суд моћи да објасни како им се уопште било шта може веровати, а везано за њихов морални интегритет када је опште познато да ће лица из тог миљеа учинити било шта како би умањила сопствену кривичну одговорност или избегла кривично гоњење. Боже мој, колико пута сам у образложењу судских одлука читао управо ово суд не верује окривљеном зато што је својом одбраном желео да умањи или потпуно искључи своју кривичну одговорност. Па шта ћу мислити о Миладину Сувајџићу или о

господину Миленковићу. У складу са тим мишљења смо да се судска одлука не може заснивати на исказу ових сведока сарадника јер по мишљењу овог браниоца нико од њих није могао да добије тај статус и такав, а посебно због кршења одредби члана 504-3 став 2 Законика о кривичном поступку. Због јавности не због нас који смо овде експертски присутни ћу појаснити да се у члану 504-3 став 2 Законика о кривичном поступку наводи да тужилац мора да одустане од кривичног гоњења у односу на сведока сарадника пре почетка главног претреса, што је он учинио пред крај главног претреса. У складу са тим предложићу да се поново отвори главни претрес и ови искази такозваних сведока сарадника издвоје из списка предмета јер се по нашем мишљењу судска одлука не може заснивати на њиховим исказима јер су они добијени противно закону и одредби закона који сам навео. Ово утолико пре што су искази сведока сарадника у доброј мери у погледу одлучних чињеница контрадикторни. Ако се ради о лицима којима тужилаштво верује, а верује, јер је одустало од њиховог даљег кривичног гоњења, како ће суд образложити разлике у битним детаљима у њиховим исказима или тужилац суду, који су кажемо прихваћени као истинити. Ово представља још један разлог због кога сматрамо да би главни претрес требало поново да буде отворен, а како би се ове разлике у исказима потпуно отклониле и утврдило ко је у ствари сарађивао, а ко не. Веће је то по нама требало да уради ексофицио. Није урадило. На крају када су у питању сведоци сарадници са жаљењем морам да констатујем да ми није јасно шта ће се урадити са тужилачким актом КТС.бр.2/03 од 23.3.2007. године. Ту мислим на оно што је ту написано у тачци под римско б, када наводи цитирам: «Да испред имена Зорана Вукојевића уносим на свако место сведок сарадник сада пок. Зоран Вукојевић». Наш став поводом овога је следећи: Вукојевић није могао добити статус сведока сарадника пре одустајања од кривичног гоњења, а у складу са одредбама већ напред поменутог члана 504-3 став 2. Пре него што је тужилац одустао од његовог кривичног гоњења он је преминуо. У складу са тим у вези његовог статуса и окривљеног кога је свакако имао захваљујући незаконитој одлуци суда, и незаконитом предлогу тужиоца, кога је суд усвојио, сходно одредбама ЗКП-а требало је донети решење о обустави поступка услед смрти окривљеног, јер он у том тренутку није аболиран. Немамо одустанак у тренутку његове смрти од његовог кривичног гоњења у односу на дела злочиначког удруживања од стране Специјалног тужиоца. У разговору са колегама сам чуо и мишљење је да ова процесна ситуација није решена. По мени је ова процесна ситуација кристално јасна и то морам да кажем да у односу на окривљеног Вукојевића је могло да буде донето само решење о обустави поступка јер он је још увек био окривљени и имао такав статус, а везано за то што кажем да је ова ситуација по мени процесно потпуно јасна и извесна морам да кажем да ми немамо пре његове смрти

одустанак Јавног тужиоца од његовог гоњења. Не може овај сведок постмортем бити означен као покојни сведок сарадник. Или можда би неком правном акробатиком могло некако другачије решење да се донесе. Ја га овде не препознајем и не видим све препознајем искључиво као директно кршење закона. О исказима окривљених ја ћу само рећи и позвати се на исказ окривљеног Звездана Јовановића који је у неколико се дотиче нашег брањеника Милисављевића. По нама овај исказ се не може користити јер је последица тортуре, изнуде и незаконитог поступања у предкривичном поступку. Наиме, он је саслушан без адвоката са списка бранилаца по службеној дужности Адвокатске коморе Београда, а бранилац Весна Радомировић је поступала и противзаконито и противно кодексу професионалне етике адвоката и колико знам против исте је у току дисциплински поступак пред органима коморе, а о томе је у одређеном времену доказе приложио колега Ненад Вукасовић на главном претресу. Осим тога опште позната чињеница јесте да су адвокати потпуно у то време били искључени из било које фазе поступка. Због тога сматрам да се овакав исказ дат под оваквим условима никако не може користити као доказ и уопште не може се на њему заснивати судска одлука. Што се тиче Душана Крсмановића, ја се унапред извињавам колеги Делибашићу, који је његов бранилац, а и колеги Вукасовићу, обзиром да сам поменуо Звездана Јовановића, али то сам дужан да учиним, обзиром на цео контекст оптужнице у односу на Милисављевића, али у сваком случају мислим да нећу учинити ништа на штету одбране њихових клијената, овом окривљеном је одлуком већа одузето морам да кажем право на одбрану. Наиме, исти је пред већем овог суда изјавио да не разуме оптужницу, да није способан да да своју одбрану, у тренутку када је суд то тражио од њега и рекао је да ће своју одбрану дати када за то буде био способан. Ово је кондици.....Судско веће је ову његову изјаву прихватило као ја не желим да дам одбрану. Суд ове разлоге наравно није уважио, одбио је предлоге одбране да се вештачи његово стање и прочитао његов исказ о чему се овај окривљени никада није другачије изјаснио до краја завршетка главног претреса. Бити у стању да се прати претрес је основно право сваког окривљеног и ово мора бити проверавано у сваком тренутку. Па, забога не можемо рећи он је прегледан пре месец дана. Ево било коме од нас може сада да позли, да једноставно не будемо свесни где се налазимо и шта се дешава са нама. Ако неко то тврди, а поготово неко ко је окривљен за овако тешко кривично дело, то се мора проверити сваког тренутка. Ово веће је било дужно да обезбеди услове за то. Необезбеђивањем услова за то, имамо директно кршење права на фер и правичну одбрану као основно људско право. Оптужени Крсмановић у случају да поведе поступак пред Европским судом за људска права у Стразбуру, обзиром да веома добро познајем поступак пред тим судом, мислим да би са великом

извесношћу добио тај процес. Са директним последицама на било какву одлуку овог суда, даљу пресуду и тако даље, укључујући и ванредне правне лекове, као што су понављање поступка, а да не причам о новчаним казнама које би наша држава морала да плати због кршења тог права. Због тога кратко ћу рећи да исказ окривљеног Крсмановића који је дат у претходном поступку, а поготово код чињенице да његови претходни браниоци су овом суду чини ми се да су достављали одређену документацију о тортури која је проведена над Душаном Крсмановићем сећам се и тврдње покојног колеге Радовановића Специјалног тужиоца који је лично видео повреде какве је Крсмановић задобио у такозваном предкривичном поступку. Због тога сматрам...

Председник већа: То говорите онда када је присуствовао његовом испитивању код истражног судије?

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Тако је. И због тога сматрам да овакав исказ се никако не може користити као доказ у овом поступку. О сведоку Куји Кријешторцу нећу говорити јер о томе све што је требало да се каже, рекао мој колега Поповић. Дужан сам као бранилац на крају своје завршне речи да дам и закључак. А он је овакав: Чини нам се да је јединствен став свих учесника у овом поступку изузев заступника јавне тужбе да је неутврђено ко је налогодавац убиства Премијера, а по нама није утврђено на поуздан начин ни ко је извршилац атентата, као и да је правда у овом предмету неуметно селективна, односно она коју жели да презентира јавни тужилац. То је наш закључак. Наш закључак је такав због протеча времена од 4 године од убиства Премијера за које време смо имали једну оркестрирану акцију из нећу рећи ког центра моћи, против свих оптужених у овом кривичном поступку, а морам да подсетим да су наше колеге браниоци које нећу именовати имали проблеме који су директно били везани за претњу њихове безбедности, сигурности и морам да кажем животу.

Председник већа: Можете слободно тада је и председник већа и веће заштитило браниоца. Када сте вршили анализу свих онда можете и то поменути. Веће је заштитило...

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Тако је. Веће је заштитило и на томе смо ми браниоци веома захвални. Али говорим уопште због чега овакав закључак дајем. Обзиром да је већина доказних предлога пуномоћника оштећених као и бранилаца одбијена, на овом ћемо више рећи у нашим жалбама на пресуду коју ће донети ваше веће, јер сам сигуран, наравно то кажем само у своје име...

Председник већа: Немојте се бавити унапред пресудом која није донета, него доказима.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Пресуда ће бити донета у име народа. Иако лаички представника из народа односно народне пороте нема, обзиром на важећи закон када је у питању састав већа, а биће донета у име народа. Морам да кажем да не верујем ни у то да је ово процес столећа. То је флоскула оних који се наслађују нашом националном несрећом и болом оштећених. Још један покушај манипулације масама и контроле наших мозгова. Чини ми се успешан утолико што је истрага од почетка скренута у погрешном смеру да се заиста никада не сазна ко је, када, зашто и како убио нашег Премијера др. Зорана Ђинђића. Одбрана сматра сходно свему напред изложеном, да нема доказа да је наш брањеник починио кривична дела која му се поднетом оптужницом стављају на терет и због тога ћемо предложити ослобађајућу пресуду у односу на њега. У правној квалifikацији дела која се стављају нашем брањенику на терет поднетом оптужницом нећемо говорити обзиром да смо као што сам већ то рекао предложили без алтернативе ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног Владимира Милисављевића. Хвала вам.

Председник већа: Добро. Хвала. Настављамо даље са излагањем завршних речи. Дајем реч браниоцу окривљеног Нинослава Константиновића адвокату Оливери Ђорђевић. Изволите.

Адв. Оливера Ђорђевић: Поштовано веће, а и сви присутни на овом главном претресу, као бранилац оптуженог Константиновић Нинослава желим да истакнем да у потпуности оспоравам све наводе из оптужнице Специјалног тужилаштва и то из разлога што сматрам да исти нису доказани и да су паушални. Исто тако не могу, а да не кажем да у потпуности подржавам завршну реч својих колега који су је дали пре мене, а који ће дати и после мене, јер ни у чему се нећу разликовати у односу на оно што ћу ја рећи. Управо из тих разлога сматрам да јавност неће добити ништа значи пуштањем ове завршне речи. Сматрам да је јавност од самог почетка требала да буде упозната са током суђења и да би тек тада добила праву слику шта се све доказивало и шта је требало доказати у току овог процеса. Моја намера није била, а и неће бити значи да апострофирам оно што је већ речено, нећу вршити анализу значи изведених доказа, доказа које је требало извести, јер то су све колеге већ рекле детаљно, објасниле. Међутим, има једна чињеница коју ја просто не могу да не образложим, а односи се искључиво и везано је за мог брањеника оптуженог Константиновић Нинослава. Ја бих само молила Вас све, да обратите пажњу на страну 9 оптужнице, где се између осталог мом брањенику ставља на терет да је дана 16. фебруара 2003. године приликом повратка Премијера са Копаоника а

поступајући по напред припремљеном плану, окривљени Константиновић Нинослав са Копаоника пратио колону Премијера обавештавајући о томе Луковића, Милоша Симовића, и тако даље и тако даље. У овом пасусу оптужнице нигде се не образлаже како је то мој брањеник и на који начин пратио Премијера. Значи да ли је био још са неким, који временски интервал би био у питању, када се ради о праћењу Премијера. Тужилац нам у прилог ове своје тврдње даје на увид папирологију и то извод из књиге боравишта, из које би ми требали да видимо да се мој брањеник, Константиновић Нинослав у то време налазио на Копаонику. Међутим, ми смо из те папирологије могли само да закључимо да се мој брањеник није налазио у то време на Копаонику, јер зашто. Имамо кажем, извод из књиге боравка Хотела «Копаоник», где се у рубрици датума доласка наводи 14.2.2002. године и датум одласка 15.2.2002. године, при том, опет преправљен је датум 14.2.. Овај извод је неоверен, без печата. Опет, једна велика нелогичност је, да нам се опет пружа на увид и рачун овог угоститељског предузећа, где се каже да је мој брањеник платио, значи на име коришћења услуга овог Хотела од 14.2. до 15.2.2003. године. Овде нема никакве логичности, никакве повезаности. Јер кажем, датум доласка и одласка је 2002. година а датум давања рачуна је 2003. година. Исто тако из овог извода можемо видети да је мој брањеник у то време, односно 14. и 15., дакле не опет 16. како се то спомиње у оптужници користио услуге овог Хотела са својом супругом Константиновић Јеленом. Ја сматрам да је ово веће било дужно да по службеној дужности позове и саслуша у својству сведока супругу оптуженог Константиновић Нинослава, Константиновић Јелену. Из тих разлога а управо због тога што се Константиновић Нинослав налази у бекству и што нисмо били у могућности да чујемо овде његову реч, па према томе ја нећу говорити шта би било кад би било и шта би он требало да каже или шта би рекао. Из тих разлога, ја предлажем да и због предлога који су одбијени а које су моје колеге предлагале, значи да се поново отвори овај главни претрес и да се у својству сведока позове и саслуша Константиновић Јелена и у том смислу провери алиби и наводи који су дати овде или који су нама презентовани. То је што се тиче оптужнице. Значи, ја даље се нећу задржавати нити анализирати оно што је већ речено а речено је доста тога. Оно што је битно у овом поступку, а то је да није утврђен мотив за извршење овог кривичног дела, што се тиче мог брањеника оптуженог Константиновић Нинослава. Ја морам да нагласим да Константиновић Нинослав, значи до тада није припадао ни једној политичкој партији, није припадао ни једној војној, паравојној нити полицијској структури. До те «Сабље» био је анимус. Значи лице које се није експонирало као припадник ни једне криминалне групе. По мени, ја ћу тако рећи, а сад дал ће се он наљутити ако буде икада чуо ову моју завршну реч, сматрам да он није особа тог калибра да би могао

извршити овакво кривично дело. Једноставно мотив није утврђен и ја не знам како ће ово веће успети да утврди мотив за извршење овог кривичног дела на страни мог брањеника. Исто тако сматрам да је одбијањем предлога и браниоца и пуномоћника оштећених учињена велика празнина у овом поступку, првенствено мислим на одбијање предлога да се изврши реконструкција, што је код оваквог кривичног дела била неминовна. Међутим, сматрам да нам је прећутно а јасно стављено до знања да се истина у овом поступку не може, него не сме сазнати. И завршићу своју завршну реч, јер сматрам да је већ све доста речено. Значи мој циљ код овог већа, које би требало да донесе историјску пресуду није да молим да буде милостиво према мом брањенику, оптуженом Константиновић Нинославу, већ једноставно молим да Ваша одлука буде заснована на Закону, да буде праведна а једина праведна одлука може бити ако се мој брањеник, оптужени Константиновић Нинослав ослободи од оптужбе услед недостатка доказа. Хвала.

Председник већа: Дајем реч браниоцу окривљеног Сретка Калинића.

Адв. Александар Ђорђевић: Хвала судија. Поштовано веће, уважени тужиоци, цењене колеге, окривљени. За време дуготрајног поступка који се ево управо окончава, као бранилац сам акумулирао бројне негативне утиске које сам дужан да изложим, јер сматрам да ће бити од утицаја за Вашу одлуку. Такође молим да од почетка схватите да све примедбе које ћу изнети не односе се на ово судско веће, нити на судско веће у ранијем саставу. Пре свега одбрана сматра да улога кривичног суда мора да се оствари осећајем сигурности код грађана, које одлуке тог суда треба да исходе. Дакле, грађани по суштини поступка и по садржини одлука морају да верују одлукама суда и из тог поверења и стриктног придржавања Закона између осталог и проистичу ауторитет суда и његово достојно место у систему државне власти. Сматрамо да се намерно или ненамерно од почетка овог поступка учинило много тога због чега ће мало ко имати поверење у одлуку овог суда, као и у поступак који му је претходио. Пре свега, поступак у преткривичној фази започет је у време када су владали неуставни услови за време операције «Сабља» и ванредног стања, које је као такво и оцењено од стране Уставног суда Републике Србије. После те преткривичне фазе, наступа једна нескладна мешавина између претходног поступка и продужетка преткривичне фазе где се неминовно стиче утисак о доминантној улози полицијских органа и Специјалног тужилаштва у односу на једним делом суд а знатно упадљивијим делом на одбрану. Наиме, јасно је да је прописима за време операције «Сабља» и ванредног стања функција одбране до те мере маргинализована да се углавном

своди на формално присуство, које би требало да да легитимитет појединим радњама у претходном поступку. Само то и ништа више. Став према одбрани и браниоцима манифестован је и чињеницом да је извесни број бранилаца хапшен само зато што су вршили своју бранилачку функцију и то на начин који се носиоцима преткривичне фазе поступка није допадало. Истини за вољу, хапшени су и носиоци правосудних функција и то цела већа заједно са записничарима, који су учествовали у доношењу појединих одлука, чија је једина мана то, што се такође те одлуке нису допадале носиоцима преткривичног поступка. У том истом поступку спровођене су мере чији крајњи домашај ни до дана данашњег није јасан, нити је ико покушао да га разјасни. Наиме, применом Душановог закона чија статуа од недавно и краси улазак у Окружни суд у Београду, рушене су куће које припадају осумњиченима или у којима су неки од догађаја који су представљени оптужницом одиграни. Мало ко верује да су куће по Земуну и Београду рушене само због тога што су бесправно саграђене и мало ко верује да су се решења о рушењу случајно доносила управо у ово време и управо у односу на куће лица која су осумњичена у овом поступку. Коначно, мало ко верује да је до погибије двојице централних личности у организацији, која се овом оптужницом третира, дошла приликом обрачуна са полицијом и да другог начина за њихово савладавање није било. Одбрана примећује и категорички стоји при таквом тврђењу, да су многи поступци током преткривичног поступка, па и претходног поступка били срачунати да изазову страх, што потпуно одговара неодговорним изјавама високих функционера да ће се осветити смрт Премијера, да ће уништити сваког ко им се противи и сличне изјаве које немају никакве везе са позитивним законским прописима а нити са цивилизацијским нормама које регулишу кривични поступак. С обзиром на значај и садржину овог поступка, ове јавне личности које помињемо а које су свима познате, овом приликом не именујем, с обзиром на њихов заиста миноран значај у тренутку када се у овом поступку очекује и доноси одлука. По схватању браниоца, које од почетка заступа и сама концепција такозваног Посебног одељења Окружног суда и начин борбе против такозваног организованог криминала, апсолутно не пружају основ за поверење у одлуке таквог суда, нити поверење према регулативи која одређује његов рад и надлежност. Нигде у цивилизованом свету, на овом свету не постоји посебан суд за борбу против организованог криминала. До душе, јасно је да је организовани криминал изузетно значајан и виталан, напредује знатно брже од органа који су задужени за његово гоњење. С тога је оправдано имати посебно обучене полицијске јединице, па чак и посебно Специјално тужилаштво. Међутим, никако није оправдано имати у том циљу и посебан суд, без обзира какво му име дали. Ова организација Посебног одељења несумњиво по много чему представља Специјални суд који подразумева специјалне судије,

самим тим специјалне предмете, у вези са тим специјална овлашћења а да би се све то остварило, мора се адекватно смањити и овлашћење бранилаца и објективна права на одбрану окривљених. Наиме, суд који у свом функционисању крши основна начела кривичног поступка, почев од начела зборности па до начела расправности и непосредности, дефинитивно не може поштовати права на одбрану нити уважити објективни положај браниоца. Од почетка овог претреса, бар од тренутка кад је ушао у фазу припрема за главни претрес, било је јасно да је оптужница против значајног броја окривљених једноставно неодржива. На ту оптужницу, претежан број бранилаца изјавио је приговор. Приговори су разматрани од стране Ванрасправног већа, наравно Ванрасправног већа Посебног одељења Окружног суда и листом су одбијени као неосновани. После тога оптужница је стала на правну снагу и према слову закона и нашем искуству наступа фаза припрема за главни претрес у којој се у принципу не догађа ништа с поља видљиво, осим ако не дође до озбиљних статусних промена, као на пример смрти окривљеног или наступања стања које га онемогућава за учествовање на претресу. Све то се срећом није догодило, али је ипак у тој фази припрема за главни претрес, дошло до одустанка тужиоца у односу на значајан број окривљених, за које смо иначе мислили да је оптужница била неодржива и да никако не може резултирати осуђујућом пресудом. Међутим, према одлуци КВ Већа постојала је основана сумња да су та лица починила кривична дела која им се стављају на терет и тужилац једноставно није имао право да одустане од тих лица, јер је по закону дужан да проводи гоњење уколико постоји основана сумња о почињеном кривичном делу. У конкретном случају, или није било никаквих основа за сумњу да су та лица починила представљено кривично дело, што искрено као бранилац подржавам и у ком случају је дошло до изразито неодговорне и погрешне оцене Ванрасправног већа Посебног одељења Окружног суда у Београду. С друге стране уколико је то Ванрасправно веће било у праву, онда је Специјални тужилац направио озбиљан пропуст у свом раду тако што је одустао од гоњења оних лица за које је већ утврђено да су основано сумњива, те да су починила кривично дело које се гони по службеној дужности. Ово је дакле, први и озбиљан потез током кривичног поступка који га од почетка такође врло озбиљно компромитује. Ово тим пре што одбрана никада није имала на располагању никакво објашњење за овакав поступак Специјалног тужилаштва осим објашњења објављених у дневној штампи. Та објашњења ишла су од оцене да тужилац није ни имао доказа, па је због тога одлучио да одустане од тих окривљених, па до тврдње да се у конкретном случају ради о политичкој нагодби одлучујућих политичких фактора у држави. Оваква објашњења поткрепила су утисак код одбране да у овом поступку, да у овом поступку креирање његовог тока и у крајњој линији одлуку, врше органи

и појединци ван правосуђа, али свакако на начин противан закону и уставном начелу о независности судске власти. Сам почетак главног претреса одвија се у једној неодлучној, несигурној и право оно сумњивој атмосфери. Претресу дакле не присутвују лица која су обухваћена оптужницом, која је стала на правну снагу а које Специјални тужилац тек планира за сведоке сараднике, мада таква одлука у моменту започињања главног претреса још није била донета. Дакле, по становишту одбране утемељено на Законнику о кривичном поступку нису постојали процесни услови за започињање главног претреса његовог првог дана, јер у заседању нису бил присутни поједини окривљени за које је оптужница стала на правну снагу а није донето решење о раздвајању поступка, нити било какво друго процесно решење, које би омогућило да се и у њиховом одсуству претрес започне и одржи. Такав мање – више комотан однос према нормама које регулишу кривични поступак наставља се и током целог главног претреса. За све време одбрана масовно примећује, на основу става према одбијеним предлозима од којих су многи имали основа, на основу става о спајањима и раздвајањима поступка током главног претреса, при чему посебно скрећемо пажњу, да је раздвајање поступка у односу на окривљене који нису функционално везани за убиство Премијера, био предлог одбране који је одбијен, да би се после извесног времена таква одлука, када је то предложио Специјални тужилац да се у поступку, да се то усвоји и тада се видело да се у поступку догађа нешто што одбрани није ни логично ни објашњиво. То је дакле она појава током овог поступка коју смо ми, браниоци, назвали синдромом новог царевог одела, по узору на истоимену дечју бајку. Наиме, у поступку се у суду и у Специјалном тужилаштву, сви су знали све а очекивана функција одбране је да такав став прихвати и да се повинује току поступка који није ни логичан ни разумњив. По угледу на истоимену бајку, када се уверење о новом царевом оделу развило тек протеклом времена, до тренутка када се дете охрабрило и приметило да је цар го, и одбрана је желела да се протеклом времена атмосфера смири и поступак артикулише на начин који је одбрани из досадашњег искуства и познат и логичан. Одбрана никако не може да прихвати тај ниво трибунализације правосуђа по коме тужилац буквално управља поступком, обавља погодбе и разговоре са окривљенима, без знања и учешћа комплетног корпуса одбране. Такав начин индуковања и припремања сведока сарадника, по схватању одбране није у складу са основним начелом кривичног поступка који се заснива на правичности. Правичност, уважено веће не подразумева у операцији «Сабља» формиран став, да циљ оправдава средства. По становишту одбране, циљ код достојног поштовања начела правичности је осећај сигурности код грађана и уверење да нико невин не може бити осуђен, па по цену да се и неки кривац извуче од кривичног прогона. У конкретном случају хапшење је,

хапшено је многоструко више људи него што је касније у поступцима процесуирано. Ова држава још увек после судских поступака исплаћује знатне материјалне и нематеријалне штете због оваквих неоснованих хапшења. Интересантно је да су у том масовном хапшењу настрадали и носиоци правосудних функција и адвокати и тужиоци и политички активни грађани, али ван владајуће структуре. При том нико није одговарао од оних који су реално били задужени за безбедност Премијера. При том, наравно не мислимо само на безбедност у физичком смислу, која је свакако имала своје пропусте овом приликом и које је најтеже и спровести, већ многе такозване контраобавештајне службе за које су били задужени многи, па и они из политичких структура блиских Влади Републике Србије. Један од сведока овде је бивши начелник Ресора Државне безбедности у свом сведочењу, рекао да је за безбедност Премијера управо одговоран начелник Ресора Државне безбедности. Њега овде нисмо видели ни у каквој функцији. Уважени колега тужилац је и током поступка и у својој завршној речи исто рекао да је највећа моћ, група Душана Спасојевића добила после пуштања Душана Спасојевића из притвора а ради сумње да је извршена отмица Мишковића. При том, ни једном једином речи није рекао нити обавестио да је управо тужилац тај који је наредио, тадашњи Окружни тужилац, који је тада наредио, да обавезним упутством Четвртом тужиоцу да пусти Душана Спасојевића из притвора. Никада није позван на разговор, хапшени су неки људи који су држали бакалнице, неки који су некада прешли на црвено светло, било шта, ти људи никада нису саслушани у овом поступку ни у каквом својству. Посебно је трагично што је за све време трајања овог поступка, поштована медијска шема, замишљена још у време операције «Сабља» а која неодољиво подсећа на нека давна брката времена када питање кривице није било значајно, већ само моменат погрешне политичке или друштвене упадљивости. Наиме, током бројних прилога у средствима информисања позивани су углавном или представници тужилачке стране или угледни правници, који са овим поступком немају никакве везе а изузетно ретко браниоци из овог предмета и то у обично у консталацији која би требало да их извргне руглу или масовној осуди грађана. Допустило се током поступка чак и директно вређање комплетног бранилачког корпуса, па и појединих бранилаца лично. И током претходног поступка, када је наводно забрањено објављивати податке сазнате током поступка, та забрана важила је искључиво за браниоце, док су сви подаци објављивани из неких других поузданих извора за које свако иоле обавештен зна где се налазе. Ти подаци нису долазили и за одбрану. И ако је формирањем судског већа од почетка оспорено начело зборности и то из разлога који никоме нису јасни, нити се било ко потрудио да их да, остаје чињеница да се у овом тренутку у судском већу поред председнице већа, која је судија Врховног суда, налази још један судија

Врховног суда, дакле оног суда од кога се очекује одлука по жалби у овом предмету. У намери да се у овом поступку, с поља гледано поступа на демократичан начин, током поступка саслушана је маса сведока од којих добар део нема никакве везе са предметним догађајем или бар та веза ничим није учињена вероватним. На квалитативно нов начин, директним снимањем, што би такође требало да поцрта достојанство самог поступка, велики број радних дана потрошен је на извођењу непотребних доказа да би се на тај начин представило да се уважавају и предлози одбране, мада је очигледно да они неће имати никаквог утицаја на доношење одлуке. С друге стране, у поступку се од првог дана до данас повећава број сведока сарадника, изабраних на неразумњив и усудили би се да кажемо, на непринципијелан начин, тако да исказима тих сведока практично више нико не верује а очигледно је да ће они послужити као основ за доношење пресуде. Тим сведоцима, поред слободе, поштеде од кривичног прогона, омогућено је да задрже у власништву и значајну непокретну имовину, својевремено набављану за потребе криминалне групе којој су припадали. Дакле, за садржину свог исказа, сведок је, наравно говорим о сведоку сараднику. Сведок сарадник је стимулисан не само помиловањем од гоњења датих од стране неовлашћеног органа, већ је и материјално значајно стимулисан, што и у моралном смислу његово учешће у поступку и садржину исказа ставља под знак питање. Што се тиче последњег ангажованог сведока сарадника, Дејана Миленковића наравно, заиста је до те мере очигледно да се садржина тог сведока базира управо на недоказаним деловима оптужнице, те се намеће неодољив утисак да је задатак тог сведока, да пред крај поступка управо потврди те сумње и недоказане делове оптужнице. Када се при томе узме у обзир јавно дискредитовање његовог првог браниоца, бројне округле столове и медијске чланке везаних за ту тему, онда је заиста потпуно невероватно казивање сведока, који је после међународне потернице, спектакуларног хапшења и довођења пред судом, на крају ипак постао сведок сарадник са задатком само једним. Да попуни рупе у доказном поступку који се на други начин нису могле попунити. Ако се при том има у виду шта се све персонално у поступку догодило и у ком тренутку Дејан Миленковић добија статус сведока сарадника, онда његово сведочење и доказна вредност тог сведочења постају упадљиво сумњиви и одбрана сматра да би заиста било неукусно, судску одлуку базирати на оваквој врсти доказа. У овом тренутку бих се осврнуо на још једну ствар, а то је, морам да кажем оно што ми смета и што је било у најмању руку неукусно од стране тужиоца када је говорио о персоналним досијеима, када је говорио о образовањима окривљених. Само бих желео да подсетим, без, односно да подсетим ово судско веће и све то, да срж оптужнице и срж доказног поступка тужиоца, управо представљају сведоци сарадници, па не бих сада губио време око тога, око њиховог

образовања, њиховог нивоа образовања и наравно око њихове криминалне прошлости и око извештаја из КЕ и тако даље. Само илустративно то наводим. Коначно, као бранилац оптуженог Калинић Сретка, морам део завршне речи посветити директно и том делу оптужбе, који има значајно и упадљиво место у укупном оптужењу а ни из далека одговарајуће облесак у доказном поступку. Првобитном оптужницом окривљеном Калинићу приписана је значајна улога у извршењу кривичног дела, чак и у мери директног саизвршилаштва које се састојало у набави оружја. После измене оптужбе, ни самом оптуженом није јасно шта је у ствари био задатак Калинић Сретка и у чему се исцрпљује његово помагање у предметном догађају. Прво, ко је Калинић Сретко? Калинић Сретко је тврдим, одбрана његова наравно, то је један фантом за који како смо овде чули никада није чуо да је постојао ни Родољуб Миловић, који је ајд да кажем пратио ту групу, ни Миле Новаковић, ни окривљени Пажин у другом предмету, нити било ко на свету никада није чуо за Калинић Сретка. Калинића Сретка, на то лице, на неко лице које се зове Калинић Сретко, указује сведок сарадник Љубиша Буха «Чуме», који као вођа, пошто то нико овде није навео, који је вођа организоване групе или организоване криминалне организације, није ни могао добити статус сведока сарадника, на тај начин што он из Словачке зове неког доктора у КБЦ «Бежанијска коса», он му онда диктира податке неког лица и онда, ето у оптужници имамо податке за Калинић Сретка а при том ни на који други начин нису утврђени ни подаци ни идентитет тог лица. Но, идемо даље. Наиме, по измењеној оптужби његово задужење се састојало у томе да се налази на неком месту, које нико није определио, опредељено је да је то негде у улици Адмирала Гепрата заједно са сада покојним Луковићем и да је требао да пружи ватрену подршку. Таква сазнања измењене оптужнице Специјални тужилац може да црпи само из полицијског исказа окривљеног Крсмановића. Шта рећи, не би се понављао овде, моје колеге уважене су говориле пре мене о исказу окривљеног Крсмановића. Сасвим је јасно да окривљени Крсмановић у тој организацији, по свим сведоцима овде саслушаним, по свим изведеним доказима био можда последњи у рангу. Да узмемо нелогичност коју је јуче истицао уважени колега Чабрило да никаквог нема логичног објашњења, да њему неки, ајде да кажем из врха организације, зову њега, па њему преносе шта се дешава на месту атентата, што је тотално нелогично, до тога да, подсетио бих само то, зато сам и стао овде, да је поступајући тужилац у то време рекао да је у време акције «Сабља» и у време узимања овог исказа и у време када се узимала ова полицијска изјава, да је Крсмановић био у таквом стању да није могао да се изврши његово препознавање, односно није могао да изврши препознавање Тојаге, ни Тојага његово, јер је био у таквом стању. Уз све оне доказе које имате о његовом пребијању, малтретирању и тако даље, сасвим јасно је да од ове

изјаве, наравно не може бити ништа, бар ништа озбиљно у овом поступку. Нико други, али нико други понављам, није рекао да је окривљени Калинић Сретко био у улици Адмирала Гепрата или био бар близу тога. Сведок сарадник Сувајцић, када је сведочио о томе, који је био негде у висини предузећа «Рудо» у улици Кнеза Милоша је рекао, да јесте тога дана видео неколико пута Милета Луковића у колима, али да је Миле Луковић био сам у колима и да се возио. Сретка Калинића виде пре у неким «штековима», виде после «штековима», али нико, понављам нико осим ове изјаве Крсмановића није видео Калинић Сретка у улици Адмирала Гепрата, у близини Адмирала Гепрата, у близини, у близини самог места догађаја, нити било где друго, тако да та конструкција да је он негде стајао у Адмирала Гепрата и пружао ватрену подршку искључиво произилази из изјаве окривљеног Крсмановића. Осим тога, овај догађај према реалним сазнањима других сведока, који су такође сведоци сарадници, сада наравно не мислим само на, на овога, Сувајцића, него и сви остали сведоци, сведоци сарадници и сведоци који нису сарадници нико не потврђује. Дакле, нико ни у близини критичног места не примећује Калинић Сретка, нити га примећује да је имао било какво активно учествовање у атентату на покојног Премијера Ћинђића. Свесни чињенице да овакав доказни супстрат не може ефикасно довести до осуде Калинић Сретка, ступа на сцену главни адут отпужбе, сведок Дејан Миленковић који противно свим саслушаним сведоцима из непосредног обезбеђења Премијера, једини примећује у близини лица места код Хале «Лимес» Калинић Сретка. По оптужници Калинић Сретко је стајао на некој висоравни поред, узвишењу, пардон, поред ауто-пута и ето потпуно исто, ту је опет требао да пружи неку ватрену подршку. Припадници обезбеђења покојног Премијера Ћинђића на сведочењима, на директна питања, да ли су приметили било кога на тим узвишењима, да ли су приметили било каква лица, сви су листом рекли да их нема, једино тврди Дејан Миленковић да су били ту негде. Дакле, ако се Калинићу није могло доказати учешће у главном догађају, када је Премијер убијен, онда је бар требало конституисати његову одговорност за неки споредан догађај а за тај догађај оптужује га, ни мање ни више, него сведок сарадник коме је опроштено директно учешће у том истом догађају. Коначно уколико је Специјални тужилац одлучио да неко лице предложи за сведока сарадника, имајући у виду његово будуће казивање које је претходно са тим лицем уговорио, судеће веће, ван претреса одлучује о том предлогу имајући при том у виду следеће чињенице: Да ли је исказ тог лица значајан, да ли је веродостојан и да ли је по свом објективном доприносу већи, него негативан допринос учествовањем у чињењу кривичног дела. Онда се заиста у моралном, професионалном и етичком смислу мора поставити питање, какав је онда задатак већа на главном претресу када је пре главног претреса без учешћа браниоца и без икакве форме одређене законом већ извршена и оцена доказа јер је

због веродостојности исказа и прихваћено да неко лице буде сведок сарадник. Одбрана сматра овакву манипулацију сведоцима сарадницима чије стимулисање иде до потпуног опроста извршених кривичних дела и задржавања свих противправно прибављених користи представља озбиљну претњу на челу непосредности, начелу правичности, а у крајњој линији значајном начелу расправности будући да у контакту са кандидатом за сведока сарадника у почетку бива само специјални тужилац. У односу на оптуженог Калинић Сретка одбрана дајући предлог да се он ослободи од оптужбе, за тај предлог може да отприлике да исто онолико објашњења и разлога колико се и оптужба потрудила да предложи или докаже његову кривицу. Дакле, његова кривица проистиче из једног нејасног описа у оптужници, а тај се опис заснива из једног сумњивог и незаконито прибављеног казивања једног од окривљених које он током кривичног поступка никада није потврдио. Коначно поједини елементи мозаика кривице окривљеног Калинића дају се извући из исказа сведока сарадника Дејана Миленковића коме се из моралних правних разлога никако не може веровати. Овај да подсетим кад сам већ овде пре неки дан се расправљало у нашој јавности о одузимању фреквенције радио "Глас цркве". Тада су претставници тог радија рекли и "Пилат је Исуса Христа разапео по закону", али то свакако није било оправдан. Значи ако се буде веровало оваквим и оваквим сведоцима сарадницима свако на овој планети може да буде осуђен, али свако. И било која криминална група или било каква група или било ко може да буде осуђен за овај атентат. Још једном понављам ни остали сведоци сарадници Љубиша Буха, сада пок.Зоран Вукојевић, Ненад Шаре итд. такође не помињу Калинић Сретка тако да је основ за његову одговорност искључиво и изгледа искључиво накнада памети сведочења Дејана Миленковића будући да он једино може да сведочи о догађају код Хале "Лимес" имајући у виду да је од тог тренутка па надаље у бекству, а чак није ни физички присутан у време одигравања главног догађаја 12. марта 2003. године. Анализом поступка чињеничног страња и атмосфере у којој се поступак одвијао бранилац свакако нема намеру да ни за тренутак заборави да је последица кривичног дела смрт Премијера Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића која је ожалостила и грађане Србије, а посебно његову породицу којој овом приликом изјављујемо своје искрено сачучешће. Но сматрамо да је управо обавеза суда и нас бранилаца да у једном поступку који није ни рутински ни шематски нити унапред зацртан утврдимо истину која у овом тренутку може бити једина делимична сатисфакција и оштећеној породици, а свакако оштећеном и правосуђу и државни Србији. Одбрана је била расположена да у таквом поступку да и свој максимални допринос. Одбрана је издржала све нападе и оспоравања од стране разноразних теледиригованих невладиних организација, неквалификованих али зато за јавне иступе веома бичних

и спремних појединаца, као што је издржала и потпуну дискредитацију, малтретирање до хапшења током операције "Сабља". Тиме је одбрана доказала своју апсолутну виталност и спремност да се до последњег тренутка и до правоснажности овог поступка бори за одбрану свих основних начела кривичног поступка, посебно начела материјалне истине за које имамо осећај да постоје значајни притисци да се управо ово начело потисне. Хвала вам пуно.

Председник већа: Добро, хвала.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес ради одмора и одређује пауза у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,05 ЧАСОВА

Председник већа: Претрес настављамо изношењем завршних рачи одбране. Право на завршну реч има бранилац окр.Милана Јуришића зв."Јуре" адв. Александар Зарић. Изволите.

Адв.Александар Зарић: Поштовано судско веће, колеге тужиоци и колеге браниоци. Дана 12.марта 2003. године убијен је Председник Владе Републике др.Зоран Ђинђић. Од тада је прошло 4 годин и 45 дана и нико није извршио нити дозволио да се учини званична чак и незванична реконструкција овог убиства. Зашто то није урађено? Шта је то што би нам показала реконструкција и зашто ово веће није прихватило предлог одбране да се изведе ова доказна радња? Без реконструкције ово судско веће не може утврдити да ли је у онаквој поставци људи и кола, као и материјалних трагова испред улаза бр.5 у зграду Владе Србије претпостављеног места атентатора физички било могуће да пок.Премијер буде погођен у десни део грудног коша из Улице Адмирала Гепрата и да онда упадне у зграду Владе, а да му напољу изван улаза зграде вире само стопала. Одбрана свих окривљених је од почетка главног претреса тражила да се учини реконструкција овог убиства. Да је прво то урађено онда можда не би било потребе да саслушавамо оволики број сведока и да изводимо друге доказе. Суђење ситурно не би трајало оволико дуго. Можда би се оптужница показала тачном. Зато нас и чуди зашто судско веће није дозволило реконструкцију. Без ње увек ће остати сумња у званичну верзију догађаја

као и да ли материјални трагови прате изјаве сведока сарадника, тј. да ли је уопште могућа везија из оптужнице. Угао путање метка једноставно је немогућ из улице Адмирала Гепрата, јер био у том случају метак који је погодио пок.Премијера морао прво да погоди Милана Веруовића јер је он физичка препрека између Премијера и наведеног прозора одакле се наводно пуцало. Веровић својој изјави дословце је рекао да је тога дана када је из кола изашао Ђинђић са две руке истовремено затварао предња и задња врата на "BMW" возилу одакле је изашао Премијер и у том тренутку је испаљен први хитац који је погодио пок.Премијера. На сликама у предмету се једноставно види да нема простора и ширине између врата возила када се отворе и зида зграде Владе које својим телом не затвара оштећени Милан Веруовић. Самим тим својим телом и висином он затвара и поглед атентатору на пок.Премијера Ђинђића гледано из зграде у Ул. Адмирала Гепрата. Једноставно је физички немогуће да прво буде погођен Премијер, а тек онда Веруовић. То на известан начин потврђује изнуђена изјава Звездана Јовановића који каже да нема добар поглед на Премијера јер га заклања телохранитељ, зато је другим метком и погодио Веруовића случајно јер је хтео да потврди хитац. Очигледно писци ове изјаве и кривичне пријаве су били свесни тог проблема, због тога је и тужилац инсистирао у завршној речи на чињеници да Веруовић и ауто не заклањају пок.Ђинђића. Шта би одбрана добила, а тужилаштво изгубило са реконструкцијом.? Ако се покаже да одбрана није у праву и да Веруовић не заклања Ђинђића тужилац ће моћи да прогура своју теорију убиства из Гепратове, а нама адвокатима би заувек зачепио уста. Али ако се покаже да је немогуће убити Ђинђића од Веруовића високог 192 цм и крупног момка тужилаштво губи све. Губи под један изјаву Звездана Јовановића. Под два Душана Крсмановића зато јер су ове изјаве изнуђене и на преваран начин добијене. Губи изјаве Миладина Сувајџића и Дејана Миленковића зашто нису говорили истину и што је најважније пада у воду објашњење др. Дуњића и његово вештачење. +С обзиром и да се Висбаден заснива на Дуњићевом налазу пада и то вештачење. У осталом ови из Висбадена су препоручили да се овде изврши реконструкција која би дала одговор на сва питања. Шта би остало тужилаштву као доказ против овде окривљених ако би се испоставило да је немогуће убити Ђинђића на овај начин из Гепратове. Ни један материјални доказ не остаје који може повезати окривљене са пушком, чаурама, местом извршења, ђебетеом, колима и моталицом. Нико од сведока га не препознаје зато нема реконструкције. По изјавама сведока Лалић Драгана, Гарић Миросалва, Копривице Данила и других очевидаца полиција је покушала да направи након неколико дана реконструкцију испред зграде Владе и довела је све актере овог догађаја. Та реконструкција је завршена неуспешно, јер је по изјави Драгана Лалића дошла цитирам: "Несугласице између нас и тих како је Премијер стајао када је

погођен па су одустали од наше помоћи." Очигледно је да се изјаве очевидаца нису поклапале са званичном верзијом да је Премијер убијен из Улице Адмиарала Гепрата једино нам Драган Лалић није рекао ко су ти други са којима су имали несугласице. Друга околност која није смела да се догоди у оваквом историјсом предмету је да суд поклони веру у налаз и мишљење само једног човека др. Дуњића и то на околност како је погођен Премијер, на разлику у величини улазних и излазних рана код Ђинђића и Веруовића и кретање из Ђинђићевог тела након поготка. То није смело да се деси. Мишљење одбране је да би налаз комисије вештака отклонило сигурно све сумње механизма настанка повреда и запушило би уста нама браниоцима и уопште одбрани окривљених да је немогуће да исто оружје направи две различите ране на телима пок.Ђинђића и ошт.Веруовића. Такође разјаснило би на који начин је тело пок.Премијера упало у зграду Владе. На основу налаза и мишљења судских вештака др.Душана Дуњића и Милана Куњадића базира се цела оптужница. Њихов налаз је основ и база вештачења из Висбадена и то зато јер у Немачкој Висбаден нема вештаке медицинске струке, већ су свој налаз и мишљење дали на основу мишљења медицинског налаза др.Дуњића. То је за њих утврђена чињеница и полазна претпоставка то значи да је постоја другачији налаз и мишљење судске медицине по изјавама вештака из Висбадена вероватно би и њихов налаз и мишљење било другачије, али како су сами навели они су узели да је тачна поставка др. Душана Дуњића и његово мишљење. По мишљењу одбране сулудо је да се у оваквим предметима судско-медицинско вештачење повери само једном човеку и да се сматра да је он у праву без провере његовог налаза колико год он стручњак био. Потсећам да је у најобичнијим саобраћајкама у општинским судовима када се изнесу примедбе на налаз и мишљење вештака одређује се комисијско вештачење. Зашто то овде није учињено? Одбрана мисли да је то из истог разлога због чега није дозвољена реконструкција, а то је да је оно што је написао др.Дуњић потпуно физички немогуће у датим околностима и зато није било провере његових навода од стране других стручњака. Очигледно пратећи материјалне трагове као и сведочење очевидаца да је његов налаз и мишљење на коме се заснива, касније базира и налаз из Висбадена потпуно неутемељен. Зато у Висбаден није достављена документација и изјаве сведока о трећем метку.

Председник већа: Мало лакше само не могу да Вас пратим.

Адв.Александар Зарић: Поставља се питање шта би се десило да је комисија вештака рекла да је оно што је извештачио Дуњић немогуће у датим условима. Више не би било валидно ни балистичко вештачење нити вештачење из Висбадена. Не треба заборавити да је др. Дуњић изгледа добио тапију на овај предмет. Он је вршио обдукцију

пок.Премијера са др.Савићем кога судско веће није тело да прихвати за сведока у овом предмету. Невероватно да ни једном другом лекару полиција и суд нису дозволили да изнесе своје мишљење и провери налаз и закључке др. Дуњића.Свима је познато да је баш због овог предмета дошло до сукоба између друктора на Институту за судску медицину. Поставља се чак и питање где су нестале панталоне пок.Премијера. Оне су имале и те какав доказни значај јер су на њима трагови од пројектила које је закачио Премијерову ногу. Такође у вези вештачења би навели колико је оно неозбиљно урађено. Наиме, вештаци Куњадић и Дуњић су се пред овим већем изјаснили да уопште нису били на лицу месета где је убијен пок.Премијер Ђинђић то је просто невероватно. Што се тиче окр.Милана Јуришића он се у диспозитиву оптужнице помиње именом и презименом на два места. И то да је набавио радне комбинезоне и алат који су требали да служе за камуфлажу чланова завере и то да је на дан 12. марта 2003. године обезбеђивао паркинг простор испред улаза у Ул. Адмирала Гепрата бр.14. Тужилаштво је тужило окр. Милана Јуришића на основу изјаве сведока сарадника, изјаве окр. Душана Крсмановића и Јовановић Звездана. Изјаве сведока сарадника не би посебно анализирао јер нико од њих није непосредно видео Милана Јуришића код зграде у Ул. Адмирала Гепрата већ сви то сазнање имају посредно. Тако сведок сарадник Миленковић је навео да је Јуришић обезбеђивао паркинг место, али није знао са којим колима па је накнадно поменуо неки ауто који се иначе не може довести никако у везу са окривљеним Јуришићем. Крсмановић Душан у својој изјави коју је дао код истражног судије је рекао да је Јуришић за време атентата био на раскрсници у Немањиној према аутобуској станици. Сведоци сарадници Сувајџић и Миленковић наводе да Јуришић је набавио комбинезоне, али се нико не изјашњава да је то видео непосредно већ да су за то само чули од других. Све су то непроверене чињенице и дате од људи који су морали на било који начин да уведу окр.Јуришића у причу око атентата па макар и са тиме да је он само набавио комбинезоне, моталицу за кабл и чувао паркинг. Моталица, кабл и комбинезон су најважнији описи на којима тужилац инсистира да би тим ситним детаљима потврдио оптужницу јер су сведоци из Гепратове то потврдили. Изјава сведока сарадника да је Јуришић чувао паркинг мето испред бр.14 у Гепратовој улици су у потпуности у сурпотноси од изјаве сведока Ивана Поповића радника Паркинг сервиса који је децидирано изјавио да никад није чувао паркинг за возило за које се сумња да су атентатри побегли са њим. Поповић је изавио да није приметио ништа сумњиво на улици осим једног возила на коме је напред била налепница Жандармерије. Поставља се питање где је онда био Милан Јуришић и да ли уопште постоји и један материјални доказ који га повезује са овим догађајем. Поставља се питање његовог учешћа у овој наводној групи у периоду након извршења атентата.

Сведоци сарадници тврде да Јуришић је био са Крсмановићем у стану у Ул. Трише Кецлеровића бр.28 али га нису видели непосредно нити се чули са њим. Окр. Крсмановић је изјавио да је био неко време у том стану и да је онда дошао Јуришић. Не каже када је дошао Јуришић, да ли истог дана или касније. Даље наводи да је отишао из стана у Ул. Трише Кецлеровића 28 стан бр.15 где су били сами. Међутим, полиција када је пронашла и дошла у тај стан нашла је само отиске окр.Крсмановића и то на улазним вратима са унутрашње стране, али нигде није било отисака Милана Јуришића. Па одбрана са разлогом поставља питање може ли се поклонити вера у такав исказ Крсмановића и Сувајџића јер је немогуће да постоје његови отисци у стану, а не Јуришића који је остао у том стану након његовог одласка. Уосталом нема никаквих других трагова да је Јуришић боравио у том стану нити у било ком другом срану за које се тврди да су били штекови. Очигледно је да је изјава Крсмановића изнуђена. У осталом констатују се и његове повреде у Централном затвору око тих испитивања. Сматрамо да тужилаштво нема ни један доказ да је окр. Јуришић Милан био у контакту нити се сакривао са окривљенима са ове оптужнице након што је објављена потерница против њега. Самим тим се поставља питање зашто би судско веће поклонило веру у исказ сведока сарадника који тврде да је Јуришић био у стану у Ул. Трише Кецлеровића са Крсмановићем кад га нису видели, а полиција није нашла отиске ни друге трагове који би потврдили да је он ту заиста и боравио. И ако се други делови оптужнице не односе директно а учешће окр.Милана Јуришића одбрана мора да примети одређене детаље од чијих разјашњења у многоне зависи одбрана окр. Јуришића. Као најважније желео бих да истакнемо начин на који је полиција радила на осветљењу убиства Премијера. Прво, невероватно је да се потерница против свих осумњичених на средствима јавног информисања расписе након неколико сати од убиства. Које су то околности и докази толико чврсти да се након неколико сати зна ко су особе које су осумњичене за Премијера. Чули смо Родољуба Миловића цитирам: "Да ништа није упућивало да је Душан Спасојевић и гурпа око њега планирала овако нешто, али да је он ипак рекао Бори Бањцу да су вероватно то они извршили". Друго потпуно је невероватно са каквом аљкавошћу је полиција спровела увиђај. Нјаважније трагове од удара пројектила и рикошета који су се налазили унутар зграде Владе делимично је обележила бројевима, а преко самог места где је убијен Премијер је прошло је ко зна колико људи. Невероватна аљкавост полиције шта су урадили са траговима крви и дећом пок.Премијера. Чињеница је да су се трагови крви и одеће убуђали и да нису подобни за анализу, а да су и панталоне пок.Премијера нестале. Зато и немамо ДНК анализу нити знамо где је била крв Веруовића и где Ђинђића. Када би то знали видели би се где је ко погођен. Невероватно је да дежурног истражног судију нико не зове на увиђај већ они сами долазе на лице

места, а сам увиђај је почео и завршен без наредбе истражног судије. Невероватно је да истражног судију и тужиоца нико није обавестио да су пронађене чауре и позвао их на лице места. Из списка предмета се види да је тужилац Јасмина Васић тражила да се прегледају кровови да би се евентуално пронашле чауре и други материјални трагови јер исте нису биле нађене. На ово не можемо да не цитирамо изјаве Данила Копривице и Мирослава Гарића из обезбеђења Владе који су на главном претресу рекли да су полицајци који су први ушли у ту просторију одакле се наводно пуцало рекли да виде две чауре на крову и да је пуцано из те просторије. То је чуо и пуковник Аризановић шеф Данила Копривице кога је судско веће одбило да саслуша. Поставља се питање како те чауре које су виђене од стране полицајаца из Савског Венца десет минута након атентата. Нису виђене од стране истражног судије и тужиоца када су они сви изашли на лице места неких сат времена касније. Тврдњу да су полицајци из Савског венца рекли да виде чауре је сведок Мирослав Гарић поновио у свом сведочењу седам пута. Када говоримо о чаурама невероватно је да техничар МУП-а Стојан Костић каже на главном претресу да је вршио пробно испалење из пронађене пушке и да је те пробне чауре бацио да не би оптерећивао магацине МУП-а јер су непотребне. Такође је навео да је извршио упоређење једне чауре из Гепартове улице и чауре пронађене на Фрушкој гори. Када му је предочено да се на сликама са Фрушке горе види да та чаура која је тамо пронађена има рђу на себи, а да те рђе нема на слици, да је он извршио упоређење те чауре са Фрушке горе са оном из Гепартове он није имао одговор на то. Битно је да је бацио десет пробних чаура које је испалио из пронађене пушке, а које су по његовим речима произведене од истог произвођача. Такође невероватно је да је исти вештак без пушке само на основу пронађене чауре тврди да су испалење из пушке марке "Хеклер и кох" ГЗ и то одмах сутрадан након атентата и то како он каже на основу стручне литературе. Невероватно је да полиција без налога је упадала у станове и да је без присуства сведока вршила претресе. У тим претресима је проналазила отиске окривљених али скоро увек на покретним стварима. Невероватно је да сведок сарадник Миладин Сувајцић никад није стављен у врсту за препознавање како би га власници станова, кола и продавци мобилних телефона препознали као лице које је изнајмило стан, купило кола и мобилни и потврдили да је он то заиста радио. У то време је био осумњичени, а не сведок сарадник. Невероватно је да полиција проналази опушке у Ул. Адмирала Гепрата које наводно припадају Звездану Јовановићу и то три дана након што су они по евиденцији послати у Висбаден на анализу. Невероватно се изјава окр. Звездана Јовановића објављује у јавности пре него што је он званично дао. Још је смешнија изјава Милете Новаковића и Родољуба Миловића да је то неко преписао из њихове белешке и објавио неовлашћено. Вероватно је да није вршено препознавање окр. Звездана

Јовановића од стране сведока који су видели људи који су стрчали низ степенице у Ул. Адмирала Гепрата. У Србији када се украде кокошка врши се препознавање, а овде то није учињено. И ако су сведоци дали опис атентатора и чак је и објављен и фоторобор на телевизији на основу њиховог описа. Још је невероватније да то није тражио Миле Новаковић са искуством од четрдесет година радног стажа. Невероватно је да су браниоци по службеној дужности у овом предмету били све браниоци који се налазе на листи бранилаца по службеној дужности. Ни један од тих бранилаца који су бранили није на листи бранилаца по службеној дужности. Поставља се питање ко их је звао и због чега. Чињеница да је Весна Радомировић била на исти начин бранилац Радомира Марковића. Такође и бранилац окт. Крсмановића Мирко Трипковић кога смо прелдожили за сведока и који није саслупан пред овим већем је ангажован у МУП-у, а да се његово име уопште не налази на листи бранилаца по службеној дужности. Мајка окр.Крсмановића је данима покушала да сазна шта је са сином, јер он није нашао за сходно да им то јави. Тужилац тврди да су припадници "Земунског клана" били финансијски моћни након отмице Мишковића. Па какоје онда могуће да ни један од њих у том првом тренутку када је ухапшен није могао позвати свог изабраног адвоката, већ су свима постављени адвокати по службеној дужности, а да се исти не налазе на тој листи. Шта је то пресудило код адвоката Весне Радомировић да саветује свог клијента код истражног судије да се брани ћутањем, а да је пре тога Звездан Јовановић у полицији у њеном присуству дао изјаву. Шта је ту руководило да не постави ни једно питање свом клијенту кад је давао изјаве Родољубу Миловићу? Зашто видео камером није снимљено признање Јовановића? Исти је случај са адвокатом Трипковићем. Ко је њих довео да бране по службеној дужности нико не зна. Не знају ни инспектори који су водили предмет, барем се баве да не знају, Само ради јавности да напоменем да у том тренутку је било ко шесто адвоката који се налазе на листи бранилаца по службеној дужности и да ни један са те листе није контактиран за одбрану у овом предмету. Ова гомила папира то су све имена адоката по службеној дужности који се у том тренутку налазе на листи бранилаца по службеној дужности. Нема имена ни једног адвоката који је био по службеној дужности у овом предмету. Шестстотина адвоката се овде налази, нема имена Весне Радомировић, нема имена Мирка Трипковића, нема ни других који су били овде, не постоје. Шестстотина адвоката ево их из тог периода листе. Како су они дошли да бране? Полиција вешто пребацује да наводно нико не зна како су ови браниоци ангажовани од стране полиције потпуно незаконито. Невероватан је начин како је пронађена пушка и образложење Сувајџића да му је Спасојевић рекао да пушка на којој су обрисани бројеви мора да се сачува да би се вратила ју единицу. Инспектор Миле Новаковић је рекао да је их је сам Бог погледао кад су

нашли пушку. Ипак одбрани је најважнији извештај истражног судије Бранислава Пантелића који је описао да су му показане пушке које су се већ налазиле извађене из торбе, да је узет један метак из шанжера и то пре доласка истражног судије на лице места. Истражни судија Пантелић је дао налог за анализу мрље за које сматра да је траг крви који се налази на пушци. Какав је извештај, каква је то мрља и да ли је у питању крв немамо у предмету. Немамо у предмету да ли је рађена ДНК анализа трагова на самој пушци и да ли они припадају неком од оптужених. Међутим, то није сметало да се на пушци наводно трагови од ђебета које је пронађено у Гепартовој улици. Видели смо на ТВ снимку како се то ђебе нашло на прозору. Поставља се питање како нису нађени отисци или евентуално ДНК трагови на пушци Јовановића, Симовића и Константиновића када су они били у додиру са њом. Зашто није спроведен налог истражног судије и утврди анализом да ли је мрља на пушци крв и ако јесте чија. Ако је неко и брисао отиске са те пушке онда је избрисао и влакна од ђебета, ако су остала влакна од ђебета онда је немогуће да ДНК анализом нема трагова од Звездана Јовановића на пушци. Сведоци из Гепартове су тврдили да онај ко је носио пушку није имао рукавице, онда би по логици ствари по ономе што каже оптужница морало бити трагова Александра Симовића на пушци. Ако је Константиновић закопао пушку где су његови трагови. Има још доста невероватних и необичних чињеница у овом предмету. Попут оне да за сведоком сарадником Миленковиће Багзијем није била расписана интерполова потерница све до тренутка док он није лишен слободе. Значи његова исказ где каже да га је тадашњи адвокат Биљана Кајганић уверавала да не треба да буде сведок сарадик, одакле му уопште идеја да може да буде сведок сарадник када се налази у бекству. Зато се и поставља питање ко је њега пустио да оде из Мељака где су убијени Спасојевић и Луковић? С ким је он у међувремену правио договор да буде сведок сарадници, и наравно ко га је штитио и није расписао интерполову потерницу против њега када је иста расписана против свих осталих. На крају је добио статус сведока сарадника који му је очигледно био давно обећан још у време Мељака. Реално гледано од њега нисмо чули много нових чињеница, сем што је његово свдочење било јавно и што је он од сведока сарадника једини рекао да је Легија организовао убиство. Такђе у свом свдочењу додао и две –три пикантерије везано за убиство Спасојевића и Луковића, као и повезаности Човића са окривљенима и повезаности Чеде Јовановића са оружијем узетим из Полицијске станице "Стари град" и његовом жељом да се ликвидира Шљукић Средоје. Ништа ново нам није казао што нисмо знали. Изгледа да је Миленковић имао заслуге у проналажењу Спасојевића и Луковића за које је морао бири награђен. Како другачије тумачити његово бекство из Мељака, нераспиришавањем потернице и на крају давањем статуса сведока сарадника. Невероватно је да сниматељи ТВ станица "Б92" и

"Пинк" који су по изјави сведока Ћинђићевог возача налазили испред улаза у дровиршу Владе Србије у Немањиној улици нису снимили ништа одмах након пуцњаве. Њихови снимци почели су скоро 5 до 10 минута након атентата и то у тренутку кад креће возило са рањеним Премијером у Ургентни центар. Пре тога Премијер је погођен, онда однешен на горњи подест степеница па је онда полицајцем водом, након тога га снесе низ степенице, унесе у кола и тек у том моменту сниматељи почињу по извештајима ових ТВ кућа да снимају. Убеђени смо да су снимили догађај пре поласка возила са пок.Премијером. Зато смо и предложили да се саслушају камермани ТВ станице. На тражење суда да се доставе оригинал траке из камера ове ТВ станице су послали следећи одговор. Тако је ТВ "Б92" рекла да је оригинална трака уништена, а ТВ "Пинк" известила да по закону морају оригинал траке да чувају 30 дана и да су је преснимили. Чудно објашњење ако се зна да свуда у свету па и овде камермани увек на готово спремни да сниме све што је занимљиво. У осталом Јаношевић Љубиша из обезбеђења Премијера је изјавио да је приметио камере на сталке и приликом одласка по Премијера у резиденцију, значи много пре самог убиства. Те камере су по речима Данила Копривице биле ту и раније јер су снимале неку примопредају возила која је била на паркингу испред зграде Владе. Исказе сведока сарадника Љубише Бухе и Вуковића не би смо коментарисали с обзиром да су они више везани за раздвојени део суђења. Морамо да нагласимо да се одређене чињенице у њиховим исказима, мислим на исказе свих сведока сарадника доста разликују. Чињеница је да су сви они добијањем статуса сведока сарадника желели да заштите првенствено себе, али мишљења смо да су доста ствари прећутали да би себе или неког заштитили. Тако је очигледно да је Миленковић теретио Љубишу Буху да је директни извршилац неких убиства, те да самим тим не би могао имати статус сведока сарадника. Исто важи са Сувајцића, Миленковића који имају огромну улогу у неким другим убиствима. Такође између сведока сарадника има разлике око најважнијих чињеница. Тако Сувајцић тврди да су у једном стану сви заједно са Спасојевићем имали договор за ликвидацију Ћионђића, а Миленковић помиње другу локацију стана у Ул. Војводе Степе са истим људима у исто време, па кад је то предочено Сувајцићу да је Миленковић поменуо другу локацију он је рекао да га не интересује шта прича Миленковић. Такође је било доста нелогичности у појединим одговорима. Тако је сведок сарадник Миленковић навео да су три дана чекали пок. Ћинђића да га ликвидирају у згради Адмирала Гепрата. Још је рекао да су носили стално пушку са собом и бензин да упале канцеларију. Сведоци нису видели ни бензин ни торбу код лица која су побегли из Улице Адмирала Гепрата, а полиција није нашла ни бензин ни торбу у згради. Такође у кривичној пријави као у исказу сведока сарадника се наводи да су пок.Премијера хтели да ликвидирају испред

Савезне Скупштине 10. марта. Међутим, ван памети је да га прво чекају пре подне испред Владе Србије, а да поподне иду на паркинг код Главне поште који им није сигуран и да би га одатле убили и то без икакве припреме. Све је то некако нелогично и збркано зато вероватно тужилац и није ставио у оптужницу да су чекали Премијера да га убију испред Савезне Скупштине. Претпостављамо да због истог разлога у оптужницу није ставио да је први план био да се Премијер убије из Бирчанинове. У осталом та тврдња из изјаве Крсмановића и сведока сарадника Сувајџића и Миленковића је показана као немогућа и то зато што јер је по сведочењу Миле Јуришић уставнољено да никада се није десило да је неко долазио у њихов стан, њен и њене непокретне мајке Босиљке Јуришић са намером да уграђује кабловску телевизију. Директно са тим сведочењем оповргнуте су изјаве сведока сарадника и то зато јер је Босиљка Јуришић непокретна дуг низ година пре него што је било убиство Премијера и то од 2000-те године. То је доказ да су изјаве Крсмановића, Сувајџића и Миленковића научене напамет и да су у супротности са другим изјавама сведока и чињеницама. Мишљења само да је јавно сведочење Миленковића била једна врста корекције да се покрију неке рупе које су постојале у изјави Сувајџића, а да се појача притисак на одређене оптужене. Тако је Миленковић појачао изјаву која се односи првенствено на Тојага Жељка и Милана Јуришића за наводни покушај атентата код Хале Лимес. Поменуо је Легију као организатора убиства, а такође исправио глупост која је у почетку била серирана око пушке, па је сада наводно Спасојевић прво рекао Ђури мутавом да се пушка сакрије да би се наводно вратила у ЈСО, а када је Ђура отишао Спасојевић је рекао Багзију да планира да уцењује Улемека и Јовановића са том пушком. Наводи такоше још једну околност око које се не подудара прича сведока сарадника Миленковића са изјавом Крсмановића и са изјавом секретарице Владе Биљане Станков. Наиме, Крсмановић и Миленковић и Јовановић тврде да су чекали Ђинђића у Гепартовој три дана, значи и 10. марта 2003. године и нису га дочекали. Миленковић тврди да су Звездан и остали били уобичајено до поднева и онда одлазили, док Крсмановић каже да су били цео дан и чекали Ђинђића. Секретарица пок.Премијера Биљана Станков тврди да је Ђинђић стигао у Владу у понедељак 10. марта у 13 часова и био по њеној процени до 7 – 8 сати увече. Зашто тада није извршен атентат ако су га чекали и били у канцеларији у Адмирала Гепрата. Изјава Багзија је у потпуној супротности са изјавом Звездана Јовановића који је рекао да су чекали Премијера сва три дана цитирам од 10 ујутро до 2 – 3 поподне. Значи ако су били у канцеларији како тврди Звездан морали су га сачекати у понедељак 10. марта јер је Ђинђић дошао у Владу у 13 часова како тврди његова секретарица. То је још један детаљ који је Багзи морао да исправи својом изјавом. Просто је невероватно да су истог 10.03.2003.године по тврдњи тужиоца чекали, након чекања испред

Владе Србије ишли после подне испред Савезне Скупштине да убију Премијера и ако је он пре доласка у Савезну Скупштину већ био у Влади Србије. Овде постоји један део у изјави Звездана Јовановића који сам видео, а то је да он каже: Били смо испред Савезне Скупштине, чекали смо Премијера. Након тога смо тражили место за атентат и онда смо га чекали три дана. Ако је ово било 10-ог како пише у кривичној пријави, 12-ог је био атентат. Како је могуће, када се то дешавало. Где су та три дана. Не постоје. То је оно што је тужилац избацио из своје оптужнице и није оставио зато што је то немогуће. Да ли ће судско веће поверовати овим изјавама сведока-сарадника. Они по закону не могу и не смеју да прећуте било коју чињеницу која им је позната. Међутим, треба водити рачуна о томе шта ће се десити након накнаде провере коју врши полиција, установи да су ова лица који су сведоци-сарадници немају услова да то буду и ако на то изгубе статус. Да ли ће њихове изјаве моћи да се користе. Да ли су лажне или не. Очигледно је да ће неко од тројице сведока-сарадника морати да изгуби тај статус. Због напред наведених околности смо мишљења да ће судска одлука у овоме предмету заснивати само на изјавама непосредних очевидаца и сведока који су били на лицу места испред зграде Владе Србије, унутар зграде Владе, испред улице Адмирала Гепрата бр. 14 као и самој згради, као и материјални трагови који су фиксирани на улазу број 5 у зграду Владе Републике Србије где је погинуо премијер Ђинђић. Прво и најважније је да се утврди шта је неспорно. Сматрамо да је неспорно да су сви из Ђинђићевог обезбеђења, укључујући и оштећеног Веруовића тврдили да су чули и видели три хица и то прва два од којих је први слабијег интензитета, а други јачег и који је испаљен скоро истовремено са првим пуцњем, а да је трећи пуцањ који је био истог интензитета као и други испаљен неколико секунди касније. Имали смо прилике да чујемо како су они звучно то овде приказали и којим размаком. Сви из обезбеђења Владе Србије чији је старешина Данило Копривица су рекли да су чули два хица и то са извесним временским размаком од неколико секунди. У згради Адмирала Гепрата, сви запослени су чули два пуцња и то су чули и чланови полицијске патроле која је прва стигла у зграду у ул. Гепратовој, као и запослени у зграду Владе. Врата од улаза у зграду Владе су била поткајлована, тј. полуотворена. Пронађени су делови пројектила. Не може се утврдити од ког, нити чија је крв на тим пројектилима, односно кога је погодило то зрно које се распало Веруовића или Ђинђића. Унутра зграде Владе пронађени су на рагастолу врата и у дну степеница трагови од удара зрна. Такође оштећен је и спољњи зид десно гледано од улаза у зграду Владе. Пронађен је део штаке, значи очигледно да је пројектил погодио у штаку када је изашао из тела Премијера. На основу свега изнетог, а пре свега изјаве сведока, испред зграде Владе Србије из непосредног обезбеђења премијера Ђинђића, Милана Веруовића, Срђана Дробњака, као и сведока

Зорана Трајковића. Полицајце који је био унутар зграде Владе као и возача министра Гаше Кнежевића, Симић Саше и сведока, Бугарског или Ћићеловића одбрана је убеђена да је атентат на Премијера Србије изведен на следећи начин. На Премијера је извршен атентат са две локације и то убеђени смо да је једна локација била у Адмирала Гепрата бр. 14, а друга не зато што ја паметујем, него већ по изјавама сведока у срушеној згради преко пута Владе Србије у Немањиној бр. 9, на Премијера су испаљена три хица и то први који је убио Премијера и који је испаљен вероватно из правца зграде у Немањиној 9. Друга два су испаљена из правца Адмирала Гепрата. Циљ је био да први хитац убије Премијера, а да друга група приземи обезбеђење и привуче пажњу на себе. Тако је и учињено. С обзиром на рупу, на одећи Премијера претпоставио да је на њега пуцано из пушке са великим калибром, вероватно са уграђеним балансером на пушци. Зато су тај хитац чули само они који су били испред зграде Владе јер је тај удар био пригушен. О томе је јуче објашњавао колега Вукасовић. Друга два хица су одјекнула великим праском и стигла су са извесним временским размаком између хица из правца Адмирала Гепрата. Један хица је погодио Веруовића у задњи, доњи део тела. Значи не у витални део тела и ако је то могао, а други је погодио изнад главе Јована Ђурића, а иза леђа возача Александра Бјелића, све са намером да на себе скрену пажњу да би се главни стрелац неометано извукао, а да се обезбеђење приземи док се сви не повуку. Зато су сви који су били удаљени од зграде, од улаза у зграду Владе у Гепатовој и Владе Србије чули та два много јача хица по интензитету. Не заборавимо да је по речима Данила Копривице зид Владе дебео и пола метра, зато је и смешна тврдња др Дуњића да је удар трећег метка у зид зграде у ствари последица рањавања Веруовића, те да је Веруовић у ствари видео метак који је њега погодио, прошао кроз њега и ударио у зид поред врата. Међутим, то је скроз супротно од онога што каже возач Бјелић као и остали из обезбеђења. Лалић и Дробњак и Ђурић, који тврде и Ђурић који тврди да је осетио хитац који му је ударио изнад главе, а да је пре тога Веруовић већ био рањен. Јаношевић из обезбеђења је дословце рекао да је трећи метак био у ствари упозорење обезбеђењу да су још под ватром. Тврде тужиоца да људи из обезбеђења Ћинђића не говоре истину, не стоје и да су Данило и Копривица људи који су били под његовом командом чули два хица. Сматрамо да су управо сведоци из обезбеђења Ћинђића остали доследни својим изјавама, од почетка до краја овог претреса. Наиме, нису хтели на заказаној реконструкцији након убиства да се прилагоде најлакшој верзији челника МУП-а након догађаја, а то је постојало само два хица и то из Гепратове улице. Зато између осталог је прекинута та реконструкција и очигледно Данило Копривица наредио својим људима да је званична верзија од два хица права. Због тога је тужилац у својој завршној речи толико анализирао

изјаву Веруовића и његових људи у стилу да они не говоре истину. Међутим, пре ће бити да Данило Копривица који је касније унапређен по чину потпуковника није говорио истину. Он је у својој изјави навео да је искључио камеру у згради Владе по налогу Маје Васић, док је она рекла да то не зна. Сматрамо да је Копривица Данило слепо слушао упутства која је добијао од претпостављених и да је након тога нагрђен унапређењем и уместо да је смењен и кажњен због пропуста који је учинио. Одбрана смело тврди по првим утисцима и исказима сведока да је први хитац дошао из Немањине бр. 9 и то на основу изјаве Бобана Пурића из обезбеђења премијера Ђинђића. Наиме, његов положај је био тај да је он ишао кроз до Немањине улице и ту је чуо три хица, сва три иза његових леђа, а први је како тврди био ту негде иза њега. Иза његових леђа са десне стране се налази Немањина број 9. Зато и треба искључити могућност да је пуцано из Бирчанинове улице. Да је пуцано са ове стране и да је хитац који је погодио Ђинђића дошао из правца Немањине, потврђује и положај који је имао Премијер у тренутку када је погођен. Једини који су видели положај Премијера у тренутку поготка су Зоран Трајковић, који је видео да покојни Ђинђић пада лицем напред унутар зграде Владе и возач Гаше Кнежевића, Симић Саша који је рекао да је Ђинђић погођен, тако што је био окренут лицем ка згради Владе. То потврђује и Срђан Дробњак и Јаношевић Љубиша и Милан Веруовић који кажу да Ђинђић пада лицем ка вратима. Не треба сметнути са ума да је и дрвеће поткресано са те стране, а да не знамо ко је то наложио. Не знамо ни ко је ставио шут на подземни улаз у Владу. С обзиром да је улазна рана покојног Ђинђића са десне стране, а да сведоци тврде да је био окренут лицем ка вратима Владе, хитац је могао доћи само из правца Немањине. Тај погодак кореспондира и са траговима оштећења унутар зграде Владе на рагастолу врата и степеницама унутар зграде Владе, а које се налазе изнад фиксираног дела улазних врата. То је једино могуће објашњење материјалних трагова који су фиксирани унутар зграде Владе иза затворених врата. Ове чињенице су у потпуности у супротности са налазом др Душана Дуњића и Милана Куњадића и њиховим налазима на којима се заснива вештачење из Висбадена. Њихово вештачење у супротности је са изјавама сведока возача Гаше Кнежевића, Симић Саше и оно је усмерено само ка томе да се исправи прво вештачење стручњака из Висбадена који који су тврдили да се Ђинђић налазио на месту где је Веруовић погођен што је потпуно нетачно. Такође Данило Копривица је рекао да је возач Александар Бјелић када је утрчао у зграду рекао да се на њих пуца из Немањине 9 и да пуцају на ту зграду. Такође Јаношевић Љубиша је прво мислио да је пуцано из те зграде. Мирослав Гарић је рекао да је преко радио везе јављено да се пуца из Немањине број 9 и да су из обезбеђења Ђинђића уперили оружје у ту зграду. То потврђује и Зоран Петровић из обезбеђења. Тек касније по његовим речима је процењено да се пуца из

Гепратове улице. У тим првим тренуцима сви из обезбеђења покојног Премијера, као и обезбеђења Владе су изјавили да су прво мислили да је пуцано из Немањине 9, а да је онда јављено да је то учињено из Гепратове, па су тамо и кренули. Очигледно да је влада конфузија. На снимку се види да сведок трчи ка Гепратовој, што је и логично, јер је из тог правца пуцано са намером да се зна да је одатле пуцано. Наиме, чињеница је да је са свих позиција могло бити пуцано из снајпера са пригушивачем и да се не зна одакле је пуцано, али то није учињено са намером да се привуче пажња обезбеђења да би се што лакше извукао главни атентатор. Сигурно је да су атентатори имали свој извор унутар зграде Владе, јер су знали да камере не раде. Такође невероватно је да паркинг био празан без људи и уобичајене гужве. Невероватно је да су биле постављене камере ТВ екипа које нису снимиле сам почетак догађаја, а можда су и снимиле. Одбрана окривљеног Јуришића је тражила да се од надлежних добије извештај да ли је зграда у Немањиној бр. 9 повезана подземним ходницима са зградом Владе Србије, Генерал штабом, Министарством иностраних послова и Сарајевском улицом.

Председник већа: Колега не разумете се уопште, мало спорније, немојте тако.

Адв.Александар Зарић: По сазнању одбране ти ходници постоје и атентатори несметано и неопажено могао њима изаћи у више смерова, док обезбеђење и остали јуре другу групу, на другој страни која је лакша да се извуче. Данило Копривица се изјашњавао да у Немањиној број 9 постоји тренутно само један улаз на који се може ући. Зато је и одбрана тражила да се провере ходници испод саме зграде и куда све воде. Поставља се питање ко је био у тој другој групи у Адмирала Гепрата. Помињу се Звездан Јовановић, Александар Симовић и Нинослав Константиновић. Сви људи из Гепратове су описали да су момци који су протрчали поред њих висине двојица мањих црномањастих и један виши плави са наочарима висине око 190 цмм, годишта од 23 до 28 година обријани. Миладин Сувајцић и Душан Крсмановић су рекли да је Нинослав Константиновић обријао браду након атентата. Нико није видео у Гепратовој да неко од ове тројице имао браду. То су на питање председника већа Марка Кљајевића одговорили сви очевици, да су били уредни и обријани. У осталом изглед Јовановића, Симовића и Константиновића се не уклапа у ове описе. Окр. Јовановић нема између 23 и 28 година и његово лице би сигурно остало упамћено. У осталом запослени у Гепратовој су дали податке на основу којих је нацртан фото робот. Зато није ни вршено препознавање, ни Јовановића, а накнадно ни Симовића, јер их запослени не би препознали, јер су описали друга лица. Зато је и било потребно везати Јуришића и наводне комбинезоне које је он набавио, као и моталицу за кабл. Интересантно је да нико не помиње

торбу у коју је унета пушка, ћебе као ни бензин. Такође сведоци сарадници наводе да се Звездан успаничио и да је додао пушку Аци Симовићу. Симовић би по сведочењу Бранка Бугарског морао носити наочаре и бити нордијски тип висок око 190 цмм, а он се у то сигурно не уклапа са овим изгледом. Ово тврдимо на основу изјаве Бугарског и Нићићелевић Драгољуба који су описали лице које је носило пушку, а по изјавама сведока-сарадника то је био Аца Симовић. По изјавама Душана Крсмановића црну перику на главу је ставио Аца Симовић. Сведок Бугарски је описао лице које је изнело пушку, а то је по оптужници Аца Симовић као лице које је имало плаву косу, а не црну перику. Крсмановић и Сувајџић су тврдили да је Константиновић обријао главу након атентата. Чак је то у својој изјави потврдио и Звездан Јовановић који је рекао, цитирам: «Онај брадоња Нино». Једини је проблем што нико није видео брадоњу Нина да истрчава из Гепратове улице, нити да плаћа паркинг. Баш због тих комбинеzona, јер су они наводно виђени у Гепратовој улици. Одбрана је предложила, судско веће одбило да саслуша. Сакић Владимир и Душан, јер у списима предмета постоји службена белешка, да су у њихов стан пре атентата дошла три лица обучена у плаве комбинеzone, са намером да раде санацију крова. Напомињу да се са тог крова, а преко Цркве из улице Народног фронта види двориште зграде Владе. Поставља се питање да ли су ови људи који су дошли на кров случајно ту дошли или не. Такође је могуће да су то баш они који су изшали из возила у Гепратовој јер је то најближи паркинг у ул. Кнеза Милоша бр. 16, стан број 29 изнад биоскопа Одеон. Све ово је наведено у извештају МУП-а од 12.03.2003. године. Што се тиче саме пушке треба имати у виду да је сведок Горан Нешковић на улици видео пушку која је имала расклапајући кундак што пушка из које је наводно убијен Премијер нема. По предочавању председника већа показао је нашу марку пушке «Калашњиков». Треба узети у обзир изјаву полицајца Савког Венца да су они дошли маршутом у Гепратову којом су наводно побегли атентатори, али нису наишли на њих. Такође су рекли да су очевици саопштили да су атентатори побегли у правцу улице Добринске и то пешке. Све ово наводим јер сматрам да сведочење Ивана Поповића, радника паркинг сервиса, као и Сенише Глишића војника, по уговору од великог значаја у овоме предмету. Наиме, Поповић је изјавио да је у тих пар дана што је радио у Гепратовој улици видео једно возило марке «Мерцедес» и знак полиције. То је жандармерије напред на табли, и да је хтео да наплати паркинг, али му је та особа која је била у «Мерцедесу» рекла да ту живи и да му не наплати паркинг. Испоставило се да га је то лице слагало, јер га је касније препознао у СУП-у и истина је да је то лице запослено у полицији, али да ту не станује. Такође је са инспекторима ишао да идентификује возило из којег је изашло лице са мотилицом, којем је наплатио паркинг. Препознао је ауто на Бањици у ул. Пауновој, само му је била скинута фолија са предњег стакла. Тај ауто

је касније гледао и у кругу полиције у ул. 29. Новембар. Најзанимљивији део исказа Поповића је да је у току ноћи док је чекао са инспекторима па поред кола пришло лице које је отворило ауто и тада је то лице ухапшено. Утврђено је да је тај човек полицајац и да је кренуо те ноћи да легализује неке бомбе које је имао код себе. Никада из полиције нису достављени ови извештаји ко су та лица, шта су они радили у тим колима испред зграде у Гепратовој. Такође сведок Поповић је поменуо да је те вечери видео да је то возило имало оштећење напред на бранику. Рекао је да је то возило видео 12. марта на дан атентата, да се исто сјурило низ Гепратову улицу и зауставило у «Голф 2» војних таблица и да му је било чудно што је овај војни ауто наставио да иде и ако је ударио. Ово све говорим из разлога како је пронађено возило за које се тврди да су атентатори побегли са њим. Наиме, Синиша Глишић возач војног возила «Голф 2» који је имао судар својим возилом се поверио својим претпостављенима капетану, пуковнику и воднику Говедарици па је војска онда јавила полицији тј. Државној безбедности да је њихов припадник запамтио ознаку ПА и три броја Пасата који га је ударио. Зар није у својој изјави у полицији Звездан Јовановић рекао да је било чукања на Бранковом мосту. Ни једног тренутка није споменуо судар са овим «Голфом». Зашто то није рекао, ако је то очигледно. Након неколико дана тај ауто се доводи на старо Сајмиште где је запаљено. Најважније да се недалеко од тог ауто проналази моталица са каблом. Не разумем зашто нико није однео на плац да шиша траву, него је оставља на 20 метара од тог аутомобила, што је најважније нема отисака на тој моталици. Очигледно је да је та моталица остављена са разлогом поред тог аутомобила. Ја бих само скренуо овде у овом земунском клану терете се да су одговорни за убиство Пере Милошевића. Зашто праве упоређења. Пера Милошевић када је убијен на њему је било 24 ране, али полиција није нашла ни једну чауру и ако се то десило на сред улице. А, овде пљуште докази на све стране то је извршио земунски клан. Просто невероватно. Поставља се питање, а шта је са оним возилом за које сведок Поповић тврди да је испред полиције у 29. новембра. Такође зашто би атентатори довели 19. марта Пасат на старо Сајмиште и ту га запалили. Одвели су га зато што су знали. Имали су број таблица и број мотора и зато га пале пет дана касније. Све ово личи на добро организовану заверу и то где су кривци жртвени јарци унапред одабрани и њихове фотографије објављене након неколико сати, а све остало је требало спровести брзо и ефикасно. Зато је срушена Шилерова и уништена документација, а како мртва уста не говоре ликвидирани су Спасојевић и Луковић одакле је чудом побегао сведок-сарадник Миленковић. Одбрана неће анализирати изјаве политичара дате на овом суђењу, јер сматрамо да су то више политичке промоције које немају значај и објашњење мотива који се овде од стране тужилаштва покушава наметнути, а то је смена власти и бојазан од хапшења због Хага и

криминала. Поставља се питање, ако су толико били моћни и богати, зашто би мењали власт да би се опет бавили криминалом. У осталом и сам тужилац у завршној речи је навео колико кривичних пријава је поднето против Спасојевића, Луковића и других. Навео је да је Улемеку одузет и чин, па одакле уопште помисао да би такав скуп људи тог профила уопште могао доћи на власт. Просто немогуће. Чињеница је да се након Лимеса нико од званичника није узбудио око тога, нити је мислио да постоји опасност од евентуалног атентата, јер да је тако сигурно би биле подигнуте мере заштите. Ево на пример Чедомир Јовановић је рекао да се спрема завршни удар организованом криминалу, да Чуме треба да да изјаву, након које ће сви око Спасојевића бити похапшени и онда док чека тај историјски тренутак узима годишњи одмор и одлази у иностранство у тренутку када убијају Премијера. Ни једног тренутка нико није сумњао да постоји нека опасност по Премијера. Заиста чудно, с обзиром на касније констатације. Што се тиче самих мотива убистава Премијера треба га тражити на разним странама, па чак и у његовом односу према иностранству, па чак и односу према његовом окружењу. Чак и пуномоћници оштећених и тужилац немају исти став у мотиву. Уосталом о томе је говорио Милан Веруовић. Он је рекао да је Премијер на гостовању у Франкфурту јавно тражио да се наша војска и полиција врате на Косово. Био је незадовољан на пријему у Немачкој. Такође је рекао да је покојни Премијер критиковао министра Михајловића, Чедомира Јовановића, Марију Рашету, чији је муж Вукосављевић иначе био је шеф обезбеђења покојног Премијера. Навео је да је раније склоњен и Беба Поповић. Уопште је познато да су управо ови људи након атентата преузели главну улогу у акцији Сабља и били највећи гласноговорници против овде окривљених. Поштовано судско веће, на вама је тешка одлука, историјска. Да ли ће те прихватити доказе које је сервирала полиција и тужилаштво или пратити материјалне доказе и изјаве Ђинђићевог обезбеђења. Најлакше је у овој ситуацији донети осуђујућу пресуду. Тиме би сви сем окривљених и њихових породица и пријатеља били задовољни. Ја вас молим да имате у виду да је убијен Зоран Ђинђић, председник Владе Републике Србије и да он и његова породица заслужују истину коју на жалост без реконструкције догађаја и новог медицинског комисијског вештачења нисмо у стању да учинимо. Молим вас да не дозволите да се праве убице и налогодавци и организатори овог злочина сакрију иза ваше пресуде. Одбрана окр. Јуришића сматра да нема доказа да је окр. Јуришић извршио кривична дела која му се стављају на терет, те предлаже ослобађајућу пресуду. За разлику од колеге Вукасовића који је изјавио да неће молити ово веће, ја ћу вас молити да отворите поново доказни поступак, да извршите реконструкцију и да дате ново комисијско вештачење да би сазнали истину. На крају ћу вам поставити само једно питање, да ли је Милан

Веруовић, 12.марта када је био у Ургентном центру, када је у очи гледао Ружицу Ђинђић слагао када је рекао да је први хитац убио њеног мужа, да је други ранио њега, да је трећи ударио у зид. Хвала.

Председник већа: Хвала. Право на изношење завршне речи има бранилац окр. Душана Крсмановића, адв. Вељко Делибашић. Да ли ћете само ви у име вашег одбрамбеног тима или ће још неко говорити?

Адв.Вељко Делибашић: Да би се уклопили у оних 37 минута, само ћу ја говорити.

Председник већа: Питам само да знам?

Адв.Вељко Делибашић: Да. Само ја.

Председник већа: Изволите.

Адв.Вељко Делибашић: Поштоване судије, пажљиво сам слушао завршне речи тужиоца и бранилаца који су говорили пре мене. У сваком случају подржавам завршну реч бранилаца који су изнели јаке аргументе за ослобађајућу пресуду у односу на њихове браћенике и ја те њихове завршне речи прихватам као саставни део моје завршне речи, па уколико ви прихватите да њихови клијенти нису извршили кривична дела која им се стављају на терет онда је сасвим разумљиво и без понављања њихових говора, ви морате констатовати да ни мој браћеник није учествовао у тим делима, па и у односу на њега, дакле и у односу на Душана Крсмановића морате донети ослобађајућу пресуду што ја овом приликом предлажем, јер верујем да нема доказа да је Крсмановић учинио дела која му се стављају на терет. Међутим, искључиво опреза ради, уколико не прихватите ову тезу, већ прихватите тезу тужилаштва да су окривљени ипак починили дела за која су оптужени поставља се питање шта је и на који начин учинио Душан Крсмановић, из којих побуда је то чинио и на крају крајева, с обзиром да не судимо делу, него човеку, поставља се и питање ко је Душан Крсмановић. Наравно поставља се и питање да ли је за своја дела, ако их је уопште и починио сву кривицу сноси само Душан Крсмановић или ту има кривице и оних који нису и никада неће ни крочити у ову судницу. Све су то питања на која овом приликом желим да укажем већу. Оптужница мом браћенику прво ставља на терет да је постао члан завере и да је тако извршио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности, а да је затим помагао у извршењу кривичног дела убиство представника највиших државних органа и кривичног дела тероризма. Одмах на почетку да расправимо кривично правни аспект оптужнице у овом делу. Сматрам да се чак ни непосредним извршиоцима не може приписати ни

једно кривично дело из главе кривичних дела против уставног уређења и безбедности СРЈ, а тим пре се то не може приписати мом брањенику који би евентуално могао да буде помагач у тим делима јер је он одговоран само и искључиво у границама свог умишљаја. Дакле, када је у питању убиство Зорана Ђинђића имајући у виду умишљај и намеру мог брањеника ту би у односу на њега могло да се евентуално говори о обичном убиству. О том кривично правном питању јуче је колега Чабрило у својој завршној речи изнео исцрпну теоријску анализу коју ја нећу данас понављати, али морам да истакнем да сам апсолутно сагласан са његовим ставом. Међутим, ако ви не прихватите његов и мој став по том питању морам за сваки случај да нагласим да нема апсолутно нема стицаја између кривичног дела убиство представника највиших државних органа и тероризма, јер према наводима саме оптужнице према диспозитиву саме оптужнице не постоји биће кривичног дела тероризма. Имам пуно поверење у стручност овог већа па нећу губити на доказивању да при оваквом диспозитиву оптужнице нема стицаја између ова два кривична дела. Наравно, уколико уопште прихватите да је мој брањеник крив, то значи да сте поклонили веру сведоцима-сарадницима, али и мом брањенику када је био саслушаван у полицији и у истрази, па да видимо како то Крсмановић постаде члан завере. Крсмановић је одрастао у једно тешко време, тешко време за све људе који су живели у Србији. При том за њега је то детињство и одрастање било посебно тешко јер је одрастао у некомплетној примарној породици, без оца који је живео у иностранству, са мајком како каже вештак, која је бринула само о брату, а Душана кињила и пребијала, практично одрастао је препушен сам себи, боље рећи улици. Узоре уместо у примарној породици морао је да проналази у уличном миљеу и у накарадним америчким филмовима. Зато је Крсмановић и био лак плен звери каква је био Душан Спасојевић. То се најбоље види у чињеници да је Крсмановић био фасциниран појавом Спасојевића. Уместо када га је видео са гомилом огромних златних ланаца око врата да констатује да се ради о примитивцу и простаку Душан Крсмановић на жалост бива фасциниран Спасојевићем и тврдим да за то није крив Крсмановић, већ сви ми, односно друштво и држава у којој је живео, друштво и држава коју су га и васпитавали. Комисија вештака у свом налазу његово одрастање описује овако цитирам: «Одрастао у породици поремећених односа. Након девет месеци ослобођен службења војног рока, као психопатска личност. Отац живи и ради у иностранству, од када он зна за себе, тако да га никада није доживљавао као оца. Није успоставио никакав емотивни однос са њим, чак сматра да му је отац у многим стварима само стварао тешкоће. Родитељи су често били у сукобима које су он и брат испаштали. Мајка их је тукла, а отац је био хладан према њима. Ни са братом није био у добрим односима. Брат га је раније често малтретирао. Крсмановић Душан се презентује као емоционално

нестабилна личност, чије су интелектуалне способности у доњим границама просека. На емоционалном плану карактеришу га наглашена лабилност, инфантилност, импулсивност као и значајан квантум унутрашње напетости». Завршен цитат. Истовремено Крсмановић је био један наиван дечак, искрене и прости душе који је у себи гајио и висок степен патриотизма. Препуштен себи, улици и америчких филмовима постао је необразован, односно школе које је завршио и како је завршио, дају нам за право да га назовемо једва полуписменим. Пожелео је да ради нешто велико, нешто важно и корисно. Пожелео је да сам буде неко и нешто, да буде важан и користан и једину шансу видео је у томе да попут агената из америчких филмова који за државу одрађују прљаве послове, почне да ради за тајну службу. Сам је то у својим исказима објашњавао. И ту се опет појављује Спасојевић, за којег се увелико прича да ради за ДБ и да се не лажемо и јесте радио за Државну безбедност и прљаве и мање прљаве послове укључујући и расветљавање тешких кривичних дела. Спасојевић се у животу Крсмановића појављује у виду моћника тајне службе који Крсмановића и остале вади из затвора на волшебан начин и дочекује их испред ЦЗ-а, ни мање, ни више него у црвеном ферарију. Наивно је Крсмановић помислио да му се остварује филмски сан. Да није члан никакве завере, већ да је у служби државе, односно служби тајне полиције Крсмановић је могао да се увери јер га је тај исти Спасојевић слао да ратује за Србију, слао га је да расветљава кривична дела, да расветљава тешка најтежа кривична дела, да обезбеђује победника на парламентарним изборима Зорана Ђинђића итд. Ту и тамо можда је требало да помисли да ту нешто и није у реду. Међутим, то што је Крсмановић сазнао да се Спасојевић бави и стварима које нису прихватљиве и што је и сам морао да учествује у неким од тих ствари потпада под ону формулацију прљави послови за државу. У филмовима, али и у стварности амерички, израелски и многи други, али првенствено амерички агенти немилице врше ликвидацију људи по целом свету који им из овог или оног разлога сметају, па је логично размишљање Крсмановића, ако то раде они и то јавно, Америка и Израел то и не крију, напротив то им је званична политика, тиме се хвале, зашто то онда не би смела да ради и наша тајна полиција. Зашто? То је било са једне стране. Са друге стране Крсмановић је слушао и гледао да шеф посланичке групе истакнути политичар Чедомир Јовановић наређује да Спасојевића обезбеђује најелитнија јединица Државне безбедности да би та јединица Државне безбедности заиста и обезбеђивала Спасојевића. Чедомир Јовановић обилази Спасојевића у затвору и на волшебан начин га ослобађа из затвора. Спасојевићу на ноге долазе многи истакнути политичари, бизнисмени, генерали, инспектори, судије, тужиоци и други државни чиновници. О тим доласцима, а на питање зашто није пријавио Душана Спасојевића и Милета Луковића полицији, сведок-сарадник Зоран

Вукојевић каже, цитирам: «У Шилерову је долазило дневно по 100 људи, бизнисмени, политичари и остали и сви су тражили услугу. Имали су везе, мисли на Шиптара и Кума, и у држави и у полицији и у судству. Значи они су радили шта су хтели. Имали су прислушне уређаје војске, служила им је државна безбедност, имали су судство, полиција је на њиховој страни. 90% полиције је на њиховој страни, коме да пријавим. Нисам имао коме, а да сам пријавио био бих мртав. Завршен цитат. Нисам сигуран, а колико сам ја чуо, он данас заиста и јесте мртав. Како је на ове односе гледао Крсмановић говоре вештаци. Цитирам: «Други аспект ове криминалне суб групе јесте њена социјална позиционираност односно инволвираност у делове одређених државних структура. Ово код испитаника мисли на Крсмановића, изазива осећање респекта, па чак и фасцинације према лидерима суб групе што само потенцира његову послушност и подређеност». Завршен цитат. Поштоване судије, зар стварно мислите да је полуписмени Крсмановић требало да схвати да Спасојевић не ради за државу, него за себе. Лично мислим да Крсмановић то није могао да схвати тим пре што и данас многи са којима разговара укључујући сведоке сараднике, тврде да је Спасојевић радио за државну безбедност и да је све што је радио радио у договору са највишим врхом ДБ-а. Све у свему верујем да умишљај мог брањеника ниједног тренутка није био да постане припадник било какве завере, већ управо онако како сам тврди у својим исказима да постане припадник државне тајне службе, тајне полиције, па верујем да га по том основу треба ослободити за прво кривично дело које му се ставља на терет. Зашто? Па, зато што ако је он стварно веровао да је у питању огранак тајне службе, а веровао је, недостаје умишљај, а за нехатно извршење овог дела се не одговара. Члан 16 став 1 ОКЗ каже да није кривично одговоран учинилац који у време извршења кривичног дела није био свестан неког његовог законом одређеног обележја, или које је погрешно сматрало да постоје околности према којима би да су оне стварно постојале то дело било дозвољено. У нашем случају то значи да ако Крсмановић није био свестан да постаје члан завере већ мисли да постаје члан огранка тајне полиције и да ће добити службену легитимацију, а мислио је, онда према члану 16 став 1 ОКЗ-а није кривично одговоран. Али чак и ако је требало да буде свестан да је у питању завера односно ако је у стварној заблуди био услед нехата ни тада није кривично одговоран јер члан 16 став 2 ОКЗ-а каже да ако је учинилац био у заблуди услед нехата, кривично је одговоран за кривично дело учињено из нехата када закон за такво дело одређује кривичну одговорност. Па како у нашем случају ово дело није предвиђено када је извршено из нехата. У односу на ово дело за Крсмановића морамо донети ослобађајућу пресуду. А да Крсмановићев умишљај не постоји и да верује да ради за државу која ће то и верификовати опет потврђује вештак. Цитирам: «Управо друго

објашњење на његово то функционисање у том периоду јесте кажем та фасцинација припадности тој групи, која је била донекле умешана у неке државне структуре и управо је он био импресиониран тиме што постоји могућност да се он негде уклопи у неке државне структуре». Завршен цитат. Иако верујем да ћете за ово кривично дело свакако донети ослобађајућу пресуду, да одрадим професионални дуг према струци и да нагласим да је за предложено кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 ОКЗ предвиђена казна затвора од једне до 10 година, а да тренутно важећи Кривични законик предвиђа кривично дело злочиначко удруживање у члану 346 став 3 за које је предвиђена казна затвора од 6 месеци до 5 година, па тако долазимо до чињенице да је тренутно важећи закон знатно блажи за мог брањеника. Што се тиче другог кривичног дела убиство Ћинђић Зорана, морам да кажем да се не слажем са диспозитивом оптужнице. Прво, морам да кажем да Крсмановић никада није био задужен за набавку камиона и путничких аутомобила неопходних за извођење атентата и да 16. фебруара 2003. године није био укључен у покушај атентата код Бубањ потока. Тог дана је неспорно седео код куће и ни на који начин није био укључен у било какву активност везану за Бубањ поток уколико је уопште и било неке активности. Дакле, тај део оптужнице у односу на мог брањеника једноставно не стоји па се на њему нећу ни задржавати. Друго, када је у питању 21. фебруар 2003. године у оптужници стоји да план због лоше комуникације није остварен. Оваква констатација није тачна. Није тачно да план није остварен због лоше комуникације. Он није остварен зато што Крсмановић није на време јавио да је колона са Ћинђићем прошла поред Руда, а није јавио са једне стране јер је био јако уплашен и све је радио под стравичном пресијом коју над њим врши звер у облику Спасојевића, а са друге стране јер је желео да атентат не буде извршен, па је био у стравичној дилеми и паници, да ли да спасава сопствени живот и животе чланове своје породице или живот Ћинђића. Напомињем да је управо Крсмановић објаснио да је када је постао свестан да је Ћинђић убијен размишљао и да сам изврши самоубиство. Сигуран сам да је код мог брањеника и тада била дилема да ли је убиство Ћинђића виши државни интерес, да ли иза атентата стоји патриотски врх државе, да ли се тим чином спречава издајник да спрске хероје изручи Хагу, или је то криминал. Наравно, поставља се и питање да ли је Крсмановић уопште смео да има такву дилему. Па да се вратимо на почетак. Крсмановић одраста и живи у грозно време, у чудној земљи Србији, препуној дилема, у којој се народ дели на пола по свим важним питањима. Да ли је Милош Обреновић убиство Карађорђа постао највећи државник којег смо имали или злочинац који убиством кума баца проклетство на српски народ којег се нећемо никада ослободити. Да ли смо 1941. године требали попут Хрвата да се придружимо Немцима и избегнемо бомбардовање, или смо требали да се поставимо

да нас Немци 6. априла 1941. године сравне са земљом, а затим и квазисавезници Енглези, Французи, Американци 16. априла 1944. године када су убили преко 2.000 српских цивила и ранили преко 5.000 српских цивила само у Београду, да не спомињем друге градове, да ли је Тито највећи српски син, борац за слободу, велики хуманиста и добротвор овог народа, или је то за српски народ злочинац. Да ли је Дража Мухајловић зликовац, злочинац, сарадник фашистичког окупатора и највећи издајник који ножем коље сопствени народ, или је то ко бајаги некакав горски вук самозвани патриота. На сва ова питања пола Србије одговара на један начин, а пола Србије одговара на други начин. Морам да вас подсетим поштоване судије да је у средини у којој је Крсмановић доносио судбоносне одлуке за сопствени живот постојала и велика дилема око Зорана Ђинђића. Требало је полуписмени Крсмановић како каже вештак са интелигенцијом испод просека да реши дилему коме веровати. Држави, њеним званичницима који су немилице путем средстава информисања величали Слободана Милошевића, патриотизам СПС-а са једне стране, и стравичним паролама бомбардовали људе причом о страшној опасности по нашу земљу и народ, о страним плаћеницима и издајницима које предводи Зоран Ђинђић, са друге стране. Или веровати лажљивом СНН-у чије лажи рецимо о збивањима на Косову вређају здрав разум, дакле СНН-у који каже да је Ђинђић реформатор и човек који може и хоће да помогне Србији. Морате се сетити поштоване судије, какве су изјаве Крсмановићу и свима нама сервирали Горан Матић и Иван Марковић портпароли државног врха. Иако сам ја лично велика кукавица и о војсци и о ратовању не знам ништа, када су нас зликовци и злочинци припадници терористичке организације која се зове НАТО напали, када су извршили агресију на нашу земљу, свакодневно вршећи ратне злочине над нашим народом. Добровољно сам отишао у ров да браним своју отаџбину. У том рову са мојим ратним друговима слушао сам као што је то слушао и Крсмановић шта о Ђинђићу причају Матић, Марковић и остали припадници државног врха. После таквих прича Крсмановић као и моји ратни другови и ја, није могао да мисли ништа лепо, нити да пожели нешто лепо Ђинђићу. Али преко ноћи исти тај Ђинђић постаје Председник Владе. По наређењу Спасојевића Крсмановић га сада чува овог пута од истих оних патриота у лику породице Милошевић и благо говорећи у глави несрећног Крсмановића је општи хаос. Зато је било лако натерати Крсмановића да учествује у атентату на Ђинђића после свих обрта око lika Ђинђића, било је лако Ђинђића опет представити као издајника који српске хероје изручује Хагу. Истовремено Крсмановић је био бринуо за сопствени живот и своју породицу. Па Крсмановић који је одрастао у овим дилемама са осмогодишњом школом коју је једва завршио добрим успехом и аутолимарским занатом, а имајући у виду налаз и мишљење вештака о његовим интелектуалним способностима,

он једноставно није објективно могао да се определи за исправну опцију. Он је једноставно био лак исувише лак плен времена у коме је живео. Што се тиче 12. марта 2003. године, у диспозитиву оптужнице се наводе радње мог брањеника па је констатовано да је он тог дана прикупљао податке о кретању Премијера и преносио их другим учесницима у атентату. Међутим, апсолутно је утврђено да мој брањеник тог дана није прикупљао податке о кретању Премијера, нити је било који податак прикупио, а још мање да га је неке проследио. Није тачна ни констатација да је са паркираним аутомобилом био у Немањиној улици да би осталим учесницима помагао приликом бекства. Тачно је да је био у Немањиној улици, али не да би помагао у бекству, јер он тог дана срећом није имао никакав задатак, буквално никакав. Напротив, по наређењу Спасојевића био је на улици јер су сви морали да буду на улици и на тај начин су сви учествовали. То је онај морбидни начин на који је Спасојевић увлачио све у злодела која је починио. Дакле, да нагласим, тог 12. марта 2003. године Крсмановић није имао никакву улогу у убиству Премијера. Није ничим допринео нити помагао да се убије Зоран Ђинђић. Једноставно, без улоге, без икакве улоге ненаоружан, по наређењу Спасојевића стајао је у близини железничке станице и ни на који начин није помагао. То је рекао Крсмановић и у полицији и код истражног судије, али су то рекли и сведоци сарадници. Нарочито је то детаљно описао сведок сарадник Миладин Сувајцић. Стога сматрам да пошто радње помагања које му се стављају на терет оптужницом није починио. Неке друге радње помагања, такође није починио. Остаје да је тог дана само знао да се спрема убиство и да то није пријавио. Али како га за ово кривично дело тужилаштво не гони, морам да сугеришем ослобађајућу пресуду за мог брањеника. Е, сада руку на срце, морам да будем искрен, јесте да се ту и тамо спомиње да је он био укључен у неке ствари. Рецимо да је проналазио локацију са које би се пуцало у Премијера. Прво и основно, јесте да је био задужен да пронађе локацију. Јесте да је он наводно ту локацију тражио. Али је потпуно неспорна чињеница да није он пронашао ту локацију, већ да су то урадили други. Међутим, иако он и није пронашао ту локацију управо у том делу његовог ангажовања у делу у коме је покушавао да пронађе локацију са које ће се пуцати у Премијера, види се колико је Крсмановић невољно био укључен у све ово и колико Душан Крсмановић није зликовац. Лагао је Спасојевића, ризикујући сопствени живот да су га комшије виделе у једном улазу да би спасио живот бабе код које је пио кафу, јер је знао да ако каже истину, ако каже да га је видела само баба, да ће Спасојевић наредити да се та баба убије. Али свакако, иако сам се на ово осврнуо, за тај део се Крсмановићу не може судити, јер га у диспозитиву оптужнице нема. Те радње, радње проналажења локације за атентат се диспозитивом оптужнице не стављају Крсмановићу на терет. Што се тиче кривичног дела убиство у покушају, на штету Веруовића,

морам да нагласим да се ово кривично дело никако не може приписати мом брањенику. Чак и када би узели да су наводи оптужнице тачни, ако прихватимо образложење оптужнице и у обзир узмемо само оне доказе који су теретили мог брањеника, неспорно је да код Крсмановића никада није постојао не само умишљај, већ ни нехат, да се Веруовићу нашкоди на било који начин. Дакле, чак и ако је помагао у убиству Ћинђића, његов умишљај је усмерен само ка Ћинђићу, а никако према Веруовићу. Па самим тим ако је и помагао да се нашкоди Веруовићу, то је свакако било нехатно помагање па је то само по себи кривично правно ирелевантно и мој брањеник мора бити ослобођен за то дело. На крају остаје да се осврнем на предложену правну квалификацију дела. Верујем да ћете у односу на мог брањеника донети ослобађајућу пресуду за кривично дело удруживање ради непријатељске делатности и за кривично дело убиство у покушају на штету Веруовића. Зато ћу се само задржати на убиству Зорана Ћинђића. Сматрам да у односу на мог брањеника то убиство треба квалификовати као обично убиство. Већ сам рекао да апсолутно не стоји стицај између кривичног дела убиство или убиство представника највиших државних органа свеједно и кривичног дела тероризам. Дакле, постоји могућност да ћете погрешити и мог брањеника огласити кривим за кривично дело убиство представника највиших државних органа. Поставља се само питање уколико огласите мог брањеника кривим за ово кривично дело, који је закон блажи, а самим тим и који се закон мора применити на мог брањеника. Имајући у виду да је ово кривично дело једно од спорних у правној науци по питању који је закон блажи, ја се сада нећу бавити детаљном теоријском анализом и образложењем. Лично сам се приклонио онима који по питању овог кривичног дела сматрају да је тренутно важећи Кривични законик блажи јер прописује блажи минимум казне. Зато ја и предлажем да се ово кривично дело квалификује прво као обично убиство, а алтернативно као кривично дело убиство највиших представника државне заједнице и држава чланица из члана 310 тренутног важећег Кривичног законика тим пре што верујем да се када је у питању мој брањеник евентуална казна не сме задржати чак ни на овом нижем законском минимуму, већ да се казна треба и мора ублажити испод законског минимума. И на крају пошто не судимо делу него човеку, да вас подсетим шта о Крсмановићу каже вештак психијатар, на главном претресу 15. јуна 2005. године. Цитирам: «Закључак комисије вештака јесте да је он особа са емоционално нестабилном структуром личности чије су интелектуалне способности у границама доњег просека. Ми смо детаљно анализирали његов живот, његову личност и оценили смо да управо због обележја његове личности и скромних интелектуалних потенцијала његова способност схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле су смањене. Образложење оваквог нашег закључка јесте да се он као таква личност са недовољно формираном

идентитетом уклопио у одређену групу људи који су му били супериорни, и да је он томе био подложен, сугмисиван и подређен. Са друге стране такође смо закључили да је припадност овој групи у оквиру које је он деловао код њега деловала да кажем фасцинантно значи опчињавајуће, очаравајуће, да је он био импресиониран припадношћу тој групи, и да су његове могућности рационалног размишљања и доношења одлука у моменту односно у време припадања тој групи биле лимитиране, мисли на његове способности рационалног проналажења неких других решења, изласка из те групе, значи биле су лимитиране и управо из тог разлога смо закључили да су његове способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима биле смањене». Завршен цитат. Исти вештак, истог дана нешто касније о Крсмановићу каже, цитирам: «Ми смо већ напоменули да је он особа са недовољно формираним идентитетом и као такав да је погодан за манипулацију и управо из тих разлога да тако кажем не могу да кажем изабран, али је био подложен томе да се прикључи тој групи и управо у том смислу у оквиру те групе испољио своју малигну агресивност коју раније није испољавао. Значи он морам да кажем он је особа несигурна, инфатилна, лабилна и подложна манипулацијама и управо из тог разлога претпостављам да је он изабран да буде члан те групе да изврши неке задатке. Са друге стране морам да кажем да њега карактеришу и интелектуалне способности које су у границама доњег просека. Значи ипак он не барата неким вишим интелектуалним функцијама и не може да доноси правилне закључке о својим поступањима и последицама својих поступања. Такође смо напоменули да је он био фасциниран тиме што је изабран у тај миље и тим задацима које је обављао па смо управо стога и рекли да он јесте био свестан тога шта ради, али његова могућност правилног избора свог понашања је била лимитирана управо због његове структуре личности. Значи имамо један период живота где он није испољавао асоцијално и криминално понашање. И затим долази оно што му се ставља на терет. Управо из разлога што је био изабран као таква особа погодна за манипулације». Завршен цитат. Пре него што завршим, желим да кажем да не би било неке забуне, или полемике око моје завршне речи, још једном наглашавам да лично прихватам тезу претходних бранилаца и да верујем да њихови брањеници као и мој брањеник нису починили ова кривична дела. Оно што сам говорио је анализа постојећих доказа, то је анализа доказа само ако ви уместо тезе бранилаца прихватите тезу тужиоца. Дакле, коначни став одбране Крсмановић Душана је да га треба ослободити јер нема доказа да је извршио дела која му се стављају на терет. Алтернативно да Крсмановића треба ослободити по другим основима, и тек на крају уколико га ипак огласите кривим, у том случају ја молим суд да узимајући у обзир олакшавајуће околности изрекне казну коју ће ублажити испод законског минимума. Хвала вам.

Председник већа: Ја сам схватила да сте ви говорили као бранилац оптуженог Крсмановића је ли тако?

Адв. Вељко Делибашић: Да. Наравно.

Председник већа: Добро. Да ли још неко из тог бранилачког тима Комненић, не? Добро. Хвала.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса је 27. априла 2007. године у 9,30 часова,

- што је свим присутнима саопштено и има им служити уместо позива.

Записничар

Председник већа-судија